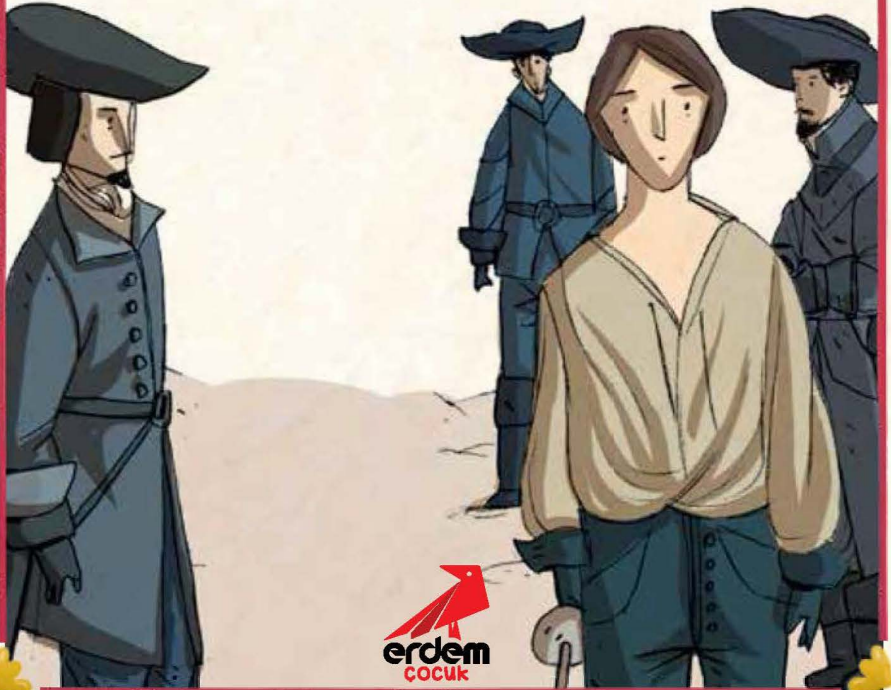

Dünya Klasikleri

Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde

Alexandre Dumas

Dünya Klasikleri – 9

Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde

Alexandre Dumas

Çeviren
Derman Bayladı

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkokul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde

Erdem Yayın Grubu: 40
Erdem Çocuk: 40
ISBN: 978-975-501-118-9

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Alexandre Dumas

Çeviren
Derman Bayladı

Resimleyen
Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. AŞ
Tümü yayın hakları saklıdır. Tanıtımı için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

17. Baskı: İstanbul, 2020

Baskı: Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Hallıcalı Cad. No:162/7
Sefaköy/İstanbul T: 0212 697 30 30
Matbaa Sertifika Numarası: 45460

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş
Başak Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat: 34480 Başakşehir / İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr
Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Madam Bonacieux'yu Kaçırdılar

D'Artagnan saraydan çıkışta Kral'dan almış olduğu iki yüz altını üç arkadaşıyla paylaştı. Artık onlarla birlikte yaşamaya alışmıştı.

Üç silahşorun, Mösyö de Tréville'in yanında ya da sarayda işleri olduğu zaman d'Artagnan onların ardından gidiyor, onlar da d'Artagnan'ın ardı sıra Mösyö des Essarts'ın yanına geliyorlardı. Birlikte yiyip içiyorlar, geziyorlar, birlikte dövüşüyorlardı.

Çok geçmeden bütün Paris üç yürekli silahşoru tanıdığı kadar koruyucu d'Artagnan'ı da tanımıştı.

Silahşorlara az para veriliyordu ama koruyuculara daha da az veriliyordu. İki yüz altın çabucak harcanıp gitmiş ve dört genç adam beş parasız kalmıştı. Akşam yemeklerini onun bunun yanında yiyorlardı.

Bir gün d'Artagnan odasında yalnız başına üzgün üzgün düşünürken kapı vuruldu. Uşağı Planchet, güzel ama basit giyinmiş bir adamı içeri aldı. D'Artagnan Planchet'yi gönderdi, adama oturacak bir yer gösterdi.

Adam:

- Sizden söz edildiğini duydum Bay d'Artagnan, dedi. Yiğit bir insan olduğunuzu bildiğim içindir sizi görmeye geldim.

- Konuşun bayım, diye karşılık verdi d'Artagnan.

Adam bir an bekledi. Sonra,

- Kraliçe'nin yanında hizmetçilik yapan genç ve güzel karım dün sabah kaçırıldı.

Duydukları d'Artagnan'ın çok ilgisini çekmişti. Hemen sordu:

- Kim tarafından?

- Hiçbir şey bilmiyorum bu konuda, bununla beraber... Birini gördüm.

- Kimi?

- Bunu söylesem mi söylemesem mi bilmiyorum.

- Bayım sizden bir şey istemiyorum, gelip sizi bulan da ben değilim. Eğer bana bir şey söylemek istemiyorsanız o zaman buyurun gidin.

- Hayır bayım, hayır! Sizin yiğit ve soylu bir görünüşünüz var. Her şeyi anlatacağım size. Karım güzeldir. Bu doğru. Ama o kaçırılmadı, tutuklandı. Bu kendisinden daha yüksek bir kadın yüzünden oldu.

- Nereden biliyorsunuz bunu?

- Amcası Bay de la Porte'dan... O da Kraliçe'nin hizmetinde bulunuyor. Zavallı Kraliçe! Kral onu yalnız bırakıyor, Kardinal de gece gündüz göz kulak oluyor kendisine.

- Niye peki?
- Pekâlâ biliyorsunuz. Buckingham Dükü'nün yüzünden.
- Ha evet, dedi d'Artagnan. Hiçbir şey bilmiyordu oysa.
- Kraliçe, Dük'e sahte bir mektup yazıldığını sanıyor.
- Sahte bir mektup mu?
- Evet. Dük'ü Paris'e getirtmek ve Kraliçe'yi mahvetmek için onun yerine bir aşk mektubu yazmışlar.
- Ama bayım, karınızın bu olaydaki işlevi ne?
- Karım Kraliçe'yi sever, Kraliçe de ona her şeyi anlatır. Bunu bildikleri için onu konuşturmak ya da kendisinden yararlanmak istemişlerdir.
- Anlıyorum. Peki karınızı kaçıran kişiyi tanıyor musunuz?
- Birçok kez onu izleyen bir bay görmüştüm. Ama söyledim ya adını bilmiyorum.
- Nasıl biri bu?
- İri yarı, beyaz tenli, gözleri ve saçları simsiyah.
- Aman Tanrı'm, diye bağırdı d'Artagnan. Ondan başkası değil bu. Benim Meung'deki adamım.
- Sizin adamınız mı?
- Evet, evet. Benim adamım bu. Karınızın kaçırıldığını nasıl öğrendiniz?
- Bay de la Porte'dan. Bu sabah... Fakat konuşmaya korkuyorum.
- Haydi. Ya söylersiniz ya da uğraşmam sizinle. Ama önce adınız ne?

- Bonacieux.

- Bonacieux demek. Bu adı tanıyor gibiyim.

- Bu ev benim.

- Haydi canım!

- Ama öyle! Siz de üç aydır evimde oturuyorsunuz ama para vermeyi unuttunuz. Hiçbir şey istemedim sizden. Dikkatinizi çekmedi mi?

- Elbette sevgili dostum. Eğer size herhangi bir konuda yardımcı olabilirsem...

- Teşekkür ederim. Size inanıyorum. Yalnız şunu bilin önce. Bu sabah bir mektup aldım.

Bonacieux, d'Artagnan'a okuması için bir mektup uzattı.

Karınız artık ona ihtiyaç kalmadığı zaman geri verilecek. Eğer onu hemen aramaya kalkışırsanız öleceksiniz.

Mektubu okuyan d'Artagnan, bunda korkacak bir şey olmadığını söyledi.

Bonacieux:

- Sizin için belki, dedi. Ama ben ne gencim ne cesurum ne soyluyum ve ne de Mösyö de Tréville'in silahşorları gibi dostlarım var. Onları bütün gün sizin yanınızda görüyorum. Kraliçeye hizmetten mutluluk duyacağınızı düşündüm ... Ayrıca bana epeyce borcunuz var.

- Evet, evet, söylemişsiniz bunu.

- Her zaman evimde kalabilirsiniz. Sizden hiçbir şey istemeyeceğim. Size ayrıca elli altın sunmaya da hazırım.

- İyinin de iyisi. Demek zenginsiniz azizim.

- Bana gerekli olana sahibim. Ama!.. Bakınız!.. Çabuk!.. Oradal.. Sokakta! Pencereleinizin karşısında! Bir adam... Mantoya bürünmüş.

D'Artagnan ve Bonacieux birlikte bağırdılar:

- Ondan başkası değil bu!

Bonacieux:

- Karımı izleyen adam bu işte, dedi.

D'Artagnan da bunun Meung'daki adam olduğunu söyledi.

- Bu kez yakalayacağım onu!

Genç adam merdivenlere varmıştı bile.

D'Artagnan hızla merdivenlerden inerken onu görmeye gelen Athos ve Porthos o sırada yukarı çıkmaktaydılar. Athos ve Porthos, deli gibi koştuğunu görünce büyük bir merakla sordular:

- Nereye koşuyorsun böyle?

D'Artagnan:

- Meung'daki adam, diyerek gözden kayboldu.

İki silahşor, arkadaşlarının kendilerine ihtiyacı olursa çağıracağını düşünerek merdivenleri çıkmaya devam ettiler. Odada hiç kimseye rastlamadılar. Bonacieux alt kattaki daireesine dönmüştü.

Bay Bonacieux'in Tutuklanması

Athos ve Porthos uzun süre yalnız kalmamışlardı. Aramis de onların yanına gelmiş, d'Artagnan döndüğü zaman üç arkadaşıyla karşılaşmıştı.

Üç silahşor:

- Ne haber, diye hep bir ağızdan sordular.

D'Artagnan kılıcını yatağın üzerine atarak,

- Ne olsun, diye karşılık verdi. Bir kez daha kayboldu adam.

Hiç kimseyi bulamadım.

- Planchet, diye bağırdı d'Artagnan. Sizi görüyorum. Her zaman olduğu gibi kapıyı dinliyorsunuz. Bay Bonacieux'ın yanına inin ve bana altı şişe iyi şarap göndermesini söyleyin.

Porthos:

- Bak hele, dedi. Paran var demek?

- Evet. Şarap iyi değilse iyisini aratmaya göndereceğim.

Aramis iyi bir öğrenci gibi sakın bir sesle,

- Kullanmalı ama fazla değil, dedi.

Athos:

- Ben her zaman d'Artagnan'ın kafasının bizden daha iyi çalıştığına inanmışım dır. Nereye isterse arkasından gitmeye hazırım.

- İyi ama ne oldu ki?..

Bunu Porthos sormuştu. D'Artagnan başından geçenleri anlattı.

Athos:

- İyi bir iş bu, dedi. Elli altın bulmak her zaman kolay değil. Ama tehlike büyük. Kardinal...

- Tehlikeyi bırakalım da güzel Bayan Bonacieux'la Kraliçe'yi düşünelim. Kardinal, Kraliçe'nin bütün dostlarını birbiri ardına kaçtıracak.

Porthos sordu:

- Kraliçe niye İspanyol İngilizlerinden başkasını sevmiyor?
- İspanya onun ülkesi, de ondan. Sonra sevdiği bütün İngilizler değil ki tek bir İngiliz.

- Ama bu İngiliz de seilmeye değer, dedi Athos. Ben ondan daha güzel ve daha soylu centilm en görmedim.

O sırada ayak sesleri işitildi ve kapı gürültüyle açıldı. Bir adam koşarak içeri girdi. Bu adam Bonacieux'dan başkası değildi.

- Aman baylar! Kurtarın beni, diye bağırdı. Beni tutuklamak için dört adam geldi. Kurtarın beni.

Porthos ve Aramis kalkıp kılıçlarını çektiler.

D'Artagnan:

- Bir dakika! Kılıçlarınızı kınına sokun, dedi.

Porthos:

- Ama... İzin vermeyeceğiz.

Athos söze karıştı:

- D'Artagnan'ın hakkı var. Dövüşün zamanını iyi seçmek gerek.

O sırada dört koruyucu kapıda görünmüşlerdi.

D'Artagnan:

- Buyurunuz baylar, kendi eviniz desiniz, dedi. Görüyor sunuz ya biz burada hepimiz Kral'ın ve Kardinal'in hizmetçileriyiz.

Dört adamın şefi:

- Öyleyse bizim buyrukları yerine getirmemize karışmayacaksınız değil mi, diye sordu.

- Gerekirse yardım bile ederiz size.

Porthos sordu:

- Peki ne diyor bu?

Bonacieux:

- Ama siz bana söz vermiştiniz...

D'Artagnan, Bonacieux'ın kulağına,

- Susun, dedi. Sizi kurtarabilmek için bizim serbest kalmanız gerekiyor. Merdivenin altında mutlaka başka koruyucular da var. Bizi tutuklamaya kalkmasınlar. Korkmayın siz. Bir, iki gün içinde evinize dönmüş olacaksınız.

- Ama bana yine de öyle geliyor ki...

D'Artagnan koruyuculara tekrarladı:

- Giriniz baylar. Bu adamı alın ve uzun süre zindanda tutun. Bana borcumu ödemek için zaman kazandıracak bu.

Koruyucular gülüyorlardı. D'Artagnan'ın kendilerine sunduğu şaraptan içtiler ve teşekkür ederek çıktılar.

Koruyucular çıkınca Porthos:

- Ne yaptın d'Artagnan? Bizden yardım isteyen bir adamın tutuklanmasına nasıl göz yumabildin?

Aramis:

- Sana her zaman söylerim Porthos, dedi. Hiçbir şeyden anlamam. D'Artagnan büyük adam. Haklı o.

- Olamaz...

D'Artagnan, Porthos'a doğrudan cevap vermeksizin ve sanki doğduğundan beri komutayı elinde tutuyormuş gibi emretti.

- Şimdi baylar, her birimiz ayrı ayrı Madam Bonacieux'ı bulmaya çalışacağız. Kocayı sonra düşünerüz. Ama dikkat! Müthiş bir düşmanımız var: Kardinal!

Mösyö de la Porte'dan Bir Öğüt

Bir kral ya da bir başbakan, birinin ne yaptığını bilmek istediği zaman onu uzaktayken tutuklatır ve evini gözaltına aldirtırdı. Arkadaşlarının eve girmesine ses çıkarmaz ve gü-rültüye meydan vermeksizin onlar da tutuklanırdı. Birkaç gün içinde hepsi zindanı boylarlar, ne bilinmesi isteniyorsa böyle öğrenilirdi. Kardinal'in casusları da Bonacieux'ın evinde böyle yapıyorlardı. Ama arka tarafta d'Artagnan'ın da odasına giden bir merdiven vardı ki dostları bu sayede gelip onu rahatça görebiliyorlardı. Bunlar Madam Bonacieux'a ne olduğunu öğrenememişlerdi. Athos bu olaydan Mösyö de Tréville'ye söz etmişti. Silahşorların şefinin bir şeyden haberi yoktu. Yalnız birkaç gündür Kral ve Kardinal'in asık yüzleriyle Kraliçe'nin her zamankinden daha kızarmış gözleri dikkatini çekmişti.

D'Artagnan, artık odasından ayrılmıyordu. Bonacieux'ın evine girenleri görüyordu. Ama hiç kimse oradan çıkmıyordu. Döşemeden bir tahta kaldırıp dinledi ve tutuklanan herkese aynı soruların sorulduğunu duydu. Tutuklananların hiçbir

ilgi uyandıracak cevap vermiyordu. Ama üçüncü gün, saat akşamın dokuzunda d'Artagnan sokak kapısına vurulduğunu duydu. Hem en tahtayı kaldırdı. Bir kadının bağırdığını işitti.

- Ama size evin sahibesi olduğumu söylüyorum baylar. Size Madam Bonacieux olduğumu ve Kraliçe'nin hizmetinde bulunduğumu söylüyorum.

"Madam Bonacieux." diye düşündü d'Artagnan. "Böylece odamdan çıkmadan bulmuş oluyorum onu."

Madam Bonacieux'ı sorguya çeken adamlar:

- Madam Bonacieux'sınız demek! Bizim beklediğimiz kişi de sizsiniz zaten, dediler.

D'Artagnan, sonra bir sandalyeyle bir masanın düştüğünü duydu. "Ellerini bağıyorlar." diye düşündü.

- Çabuk kılıcımı verin Planchet, diye bağırdı.

Pencereden atlayarak yara bere almadan toprağın üzerinde yuvarlandı. Doğrulup kapıyı çaldı. Kapı açıldı. D'Artagnan elinde kılıcıyla içeri daldı. Kapı arkasından kapandı. Ama komşular müthiş bir gürültü duymuşlardı. Sandalyeler kırılıyor, pencereler yerlere iniyordu. Kılıçlar çarpışıyor, çok kısa bir süre sonra kapı yeniden açılıyor ve giysileri yırtılmış, elleri yüzleri kan içinde dört adam koşarak dışarı çıkıyorlardı.

D'Artagnan yerde yirmi beş, yirmi altı yaşlarında güzel bir kadının yattığını görmüştü. Siyah saçları, mavi gözleri vardı. Burnu küçüktü. Dişleri bembeyazdı. Yüzü pembe renkliydi. Kadının yanında bir mendil duruyordu. D'Artagnan mendili

alıp genç kadının cebine koydu. Aramis'in ayağının dibinde gördüğü mendilin aynısıydı bu. Bir hizmetçi böylesine güzel bir mendil kullanamazdı. O sırada Madam Bonacieux gözlerini açıp doğrulmuş ve ellerini d'Artagnan'a uzatmıştı.

- Siz... Beni kurtardınız bayım, dedi. Teşekkür ederim.

- Her centilmen benim yaptığımı yapardı madam, dedi d'Artagnan. Teşekküre değmez.

- Değmez olur mu?... Ama bu adamlar benden ne istiyorlardı? Mösyö Bonacieux niçin burada değil?

- Bu adamlar Kardinal'in ajanlarıydı madam. Kocanızı dün tutukladılar.

- Vah zavallı! Nasıl olabilir bu?

- Bana öyle geliyor ki madam onun tek suçu -buna ister mutluluk densen, ister mutsuzluk- sizin kocanız olmasından ileri geliyor.

- Ama bayım, şu hâlde siz biliyorsunuz ki...

- Sizin kaçırılmış olduğunuzu biliyorum madam.

- Kim tarafından peki? Ah! Eğer biliyorsanız söyleyin!

- Kırk, kırk beş yaşlarında, siyah saçlı bir adam tarafından.

- Ta kendisi, ta kendisi!.. Adı ne peki?

- Ha, adı mı? İşte onu bilmiyorum. Ama nasıl oldu da kendinizi kurtarabildiniz?

- Bir an için beni yalnız bırakmıştı. İki çarşaf alıp birbirine bağladım ve pencereden indim. Sonra da kocamı bulmaya geldim.

- Sizi korusun diye mi?

- Yo, hayır! Zavallıclık!.. Dövüşmek için yaratılmamıştır o... Genç kadın bunu söylerken gülümsüyordu. Ama onu uyarmak istiyordum.

- Neden dolayı?

- Bunu size söyleyemem.

- Burada uzun uzun konuşmak istemediğiniz için haklısınız madam. Bunu söylerken d'Artagnan da gülümsüyordu. Kardinale'nin ajanları, büyük bir kalabalıkla neredeyse gelirler. Bizi bir bulurlarsa işte o zaman yandık gitti.

Madam Bonacieux, d'Artagnan'ın kolundan tutarak,

- Evet, evet, haklısınız.

- Nereye gideceğiz peki?

- Hele bir dışarı çıkalım sonra düşünürüz.

İki genç dışarı çıktılar ve hiç konuşmadan birkaç yüz metre yürüdüler. Sonra d'Artagnan sordu:

- Peki ne yapacağız şimdi? Sizi nereye götürmemi istiyorsunuz?

- Louvre'da Mösyö de la Porte'a haber vermemiz gerek. Sonra da Kraliçe'nin yanına dönüp dönemeyeceğimi öğrenmem. Ama oraya gitmeye de hiç cesaretim yok.

D'Artagnan:

- Ama ben yapabilirim bu işi, dedi.

- Kuşkusuz. Ama sizi tanımazlar ve kapıyı suratınıza kaparlar.

- Mutlaka tanıdığınız bir koruyucu ve içeri girmek için bir parola vardır.

Genç kadın delikanlıya dikkatle baktı. Sonra,

- Ben size bu parolayı söylersem kullandıktan sonra unuttak mısınız onu?

- Buna söz veriyorum.

- Size inanıyorum. Yiğit bir gence benziyorsunuz. Peki nerede bekleyebilirim sizi? Güvenebileceğim hiç kimseyi tanımıyorum ki...

- Size gereken şey bende var. Kral'ın silahşoru olan en iyi dostum Athos'un evi önündeyiz. Bu saatte evinde olmadığını biliyorum.

Athos evde yoktu. D'Artagnan'a kapıyı uşağı Grimaud açmıştı. D'Artagnan uşağa yarına kadar evden gitmesini söyledi. Sonra Madam Bonacieux'a dönerek,

- Kendi evinizdesiniz madam, dedi. Kapıyı kapayın ve benden başka kimseye açmayın!

- Pekâlâ. Anladım. Şimdi beni dinleyin: Seine kıyısından Louvre'a gidin ve Germain'i sorun. Ona şu iki kelimeyi söyleyeceksiniz: "Kuleler ve Brüksel" O zaman sizin emrinize girecek o. Kendisinden Kraliçe'nin hizmetçisi Mösyö de la Porte'u aramasını isteyeceksiniz. Mösyö de la Porte'a da buraya gelmesini söyleyeceksiniz.

- Pekâlâ! Yalnız sizi nerede ve nasıl göreceğim yeniden?

- Beni görmeyi çok mu istiyorsunuz?

- Elbette.
- Size bunu daha sonra söyleyeceğim.
- Söz veriyor musunuz?
- Evet!

D'Artagnan birkaç dakika içinde Louvre'a varıp Germain'i bulmuş ve ona iki kelimeyi söylemişti: "Kuleler ve Brüksel." Sonra da Mösyö de la Porte'u istemişti. On dakika sonra La Porte gelmiş, d'Artagnan'ın söylediklerini dinleyince oradan koşa koşa çıkmıştı. Ama birkaç adım attıktan sonra durmuş, geri dönmüş ve d'Artagnan'a,

- Delikanlı, yapm aya geldiğiniz bu işten sonra size sorular soracaklar.

- Emin misiniz?

- Eminim... İzin verin de bir öğütte bulunayım size. Gidip bir dostu görün ve duvardaki saatini geri alın. Saat on. Dostunuz saat dokuz buçukta onun yanında bulunduğunuzu söyleyebilmeli.

Adamın açıklamasına gerek kalmadı. D'Artagnan anlamış ve Mösyö de Tréville'in yanına koşmuştu. Herkesin yaptığı gibi salondan geçeceği yerde çalışma odasına çıkmak istedi. Kendisini tanıdıkları için böyle yapmasına ses çıkarmadılar. Sonra onu odada yalnız bırakarak silahşorların şefine haber vermeye gittiler. Beş dakika sonra Mösyö de Tréville gelip genç adama ne olduğunu sordu.

D'Artagnan:

- Bağışlayın, dedi. Ama saat henüz dokuzu yirmi beş geçiyor. Sizin yanınıza çıkabileceğimi sanmıştım.

- Dokuzu yirmi beş mi geçiyor, diye bağırdı. Ama olamaz bu!

- Ama bu doğrusu.

- Saat onu geçmiştir sanıyordum. Yanılmışım. Neyse! Benden istediğiniz nedir?

D'Artagnan bunun üzerine Buckingham Düğü, Kraliçe ve Kardinal konusunda bütün bildiklerini anlattı. Ama Madam Bonacieux'dan hiç söz etmedi. Saat onu vurunca d'Artagnan:

- Hoşça kalın, dedi.

D'Artagnan merdivenleri inerken Mösyö de Tréville de salona dönmüştü. Aşağı varınca şapkasını unuttuğu aklına geldi. Koşarak çalışma odasına çıktı. Saati vaktine ayarladı, yeniden aşağı indi. Az sonra sokaktaydı.

Aramis'in Evinde Bir Kadın

Güzel bir geceydi D'Artagnan, Madam Bonacieux'ı düşünüyordu. Nereye gittiğine dikkat etmeden dosdoğru yürüyordu.

Birden Aramis'in evinin önünden geçtiğini fark etti. Arkadaşının yanında biraz kalmak düşüncesi geldi aklına. İçinde birkaç ağacın bulunduğu bahçeyi geçti. Kapıyı çalacağı sırada hafif bir gürültü duydu ve bir gölgenin kendisine doğru geldiğini gördü. Bunun bir erkek olduğunu sanmıştı önce. Ama çok geçmeden bir kadın olduğunu anladı. Ufak tefek ve ince yapılydı. Yolu tanımadığı anlaşılyordu. Bahçeyi geçti, durdu, geriye döndü, yeniden geldi, evleri ve pencereleri saydı. D'Artagnan:

"Allah, Allah!" dedi kendi kendine. "Bu ufaklık arkadaşımın evini mi arıyor ne?" Böyle dedikten sonra kapının en karanlık köşesine gizlendi.

Genç kadın yeniden ilerledi. Evin pencerelerinden birinin önüne gelince öksürdü. Sonra pencereye üç kez vurdu. Bir ışık yandı. Pencere açıldı.

"Bak hele!" diye düşündü d'Artagnan. "Kadın kapıdan değil de pencereden giriyor. Çok güzel."

Işık söndü. Ama genç adam karanlıkta kadının beyaz bir mendil alıp gösterdiğini gördü. Bu mendil ona Madam Bonacieux ve Aramis'in yanındaki mendili hatırlatmıştı. Gizlendiği yerden, genç kadının kiminle konuştuğunu göremiyordu. Yana doğru usul usul birkaç adım attı. Pencerede konuşan Aramis değil, başka bir kadındı. O da cebinden bir mendil çıkarıp gösterdi. Birkaç söz söyledikten sonra pencereyi kapadı.

Gölge geri dönmüş ve d'Artagnan'ın çok yakınından geçmişti. D'Artagnan, Madam Bonacieux'ı tanımıştı.

Madam Bonacieux! Athos'un evinde olmalıydı o. Akşamın on bir buçuğunda tek başına Paris sokaklarında ne yapıyor olabilirdi ki?

D'Artagnan kadını izlemeye karar verdi. Ama gürültü çıkarmıştı. Bunu duyan genç kadın korkarak koşmaya başladı. Genç adam biraz sonra kadına yetişmişti. D'Artagnan elini kadının omzuna koyunca kadın bağırarak diz çöktü.

- İsterseniz öldürün beni! Hiçbir şey bilmeyeceksiniz.

D'Artagnan, kadını belinden tutup kaldırdı.

- Korkmayın, dedi.

Genç kadın sesi tanımıştı. Gözlerini açarak,

- Ne? Sizsiniz! Sizsiniz! Şükürler olsun Tanrı'm!

- Evet, benim, dedi d'Artagnan. Gerektiğinde sizi korumak üzere Tanrı gönderdi beni.

Genç kadın sordu:

- Yalnızca korumak için mi izliyordunuz beni, peki?

- Hayır, inanın bana. Bir rastlantı. Buradan geçiyordum.

Birinin, bir arkadaşımın kapısını vurduğunu gördüm.

- Bir arkadaşınızın mı?

- Elbette. Aramis benim en iyi dostlarımdan biridir.

- Aramis ha! Bu adamdan söz edildiğini hiç duymamıştım.

- Gerçeği söylediğinize emin değilim.

- Kadınlar her zaman doğru söylemek zorunda mıdır?

- Elbette ki hayır.

- Öyleyse elinizi veriniz ve bu kez inanınız bana.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Nereye gittiğimi göreceksiniz.

- Peki madam. Görüyorum ki istediğinizi yapacaksınız.

- İstedikimi değil! Yapmam gerekeni.

Harpe Sokağı'na varınca genç kadın yeniden evleri saymaya başladı. 75 numarada durdu. Sonra,

- Geldim işte, dedi. Vakit gece yarısı. Beni bırakın. Beklemeyin ve arkamdan gelmeyin. Bir kez daha her şeyi unutun. Söz verin bana!

- Söz veriyorum.

Madam Bonacieux arkasını döndü. Üç kez vurdu. Kapı açıldı. Genç kadın içeri girerken d'Artagnan koşarak uzaklaştı.

Beş dakika sonra d'Artagnan kendi evine varmıştı. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Bir yandan da kendi kendine yüksek

sesle söyleniyordu: "Bu iş nasıl bitecek, çok merak ediyorum."

D'Artagnan evine vardığında arkasından,

- Kötü bayım, kötü, diye bir ses duydu.

Genç adam bunun Planchet'nin sesi olduğunu hemen anladı.

- Nasıl kötü? Ne demek istiyorsun budala? Ne oldu ki, diye sordu.

- Kötülüğün her çeşidi.

- Ne?

- Önce Mösyö Athos tutuklandı.

- Tutuklandı mı? Athos tutuklandı ha! Niçin?

- Onu burada buldular. Siz diye alıp götürdüler.

- Peki kim tutukladı onu?

- Siz bir saat önce Kardinal'in dört ajanını kovmuştunuz ya! Bu dört ajanın yönettiği koruyucular tutukladılar.

- Niye adını söylemedi? Niçin hiçbir şey yapmadığını söylemedi?

- Adamların geldiğini görünce bana dedi ki: "Efendinin serbest olması gerekli, her şeyi o biliyor. Bense hiçbir şey bilmiyorum. Üç gün sonra kim olduğumu söylerim. O zaman da beni salıverirler."

- Kardinal'in ajanları ne yaptılar peki?

- Her yana baktılar. Bütün kâğıtlarınızı okudular. Sonra da kapıyı bile kapatmadan çıkıp gittiler.

- Pekâlâ! Sen burada kal. Eğer Porthos ve Aramis gelirlerse

onlara beni Çam Kozalağı Hanı'nda beklemelerini söyle. Ama burada değil ha! Burası çok tehlikeli. Ev gözaltına alınacak. Ben olan bitenleri anlatmak için Mösyö de Tréville'in yanına koşuyorum.

Mösyö de Tréville konağında değildi. Silahşorlarıyla birlikte Louvre'a gitmişti. D'Artagnan onu görmeye karar verdi.

Gece yarısı sokaklarda fazla insan yoktu. Ama Yeni Köprü'den Seine Nehri'ni geçeceği sırada önünde bir silahşorun koluna girmiş bir kadın gördü. Her ikisi de yüzlerini gizliyorlardı.

"Bak hele!" diye düşündü. "İster misin Aramis'le Madam Bonacieux olsun bunlar? Ama olamaz. Madam Bonacieux Harpe Sokağı'nda kaldı. Peki ya Aramis?.. Demek ki onlar. Bundan eminim."

Genç adam ve genç kadın izlendiklerini hissetmişlerdi. Daha hızlı yürüyorlardı. D'Artagnan koşarak önlerine geçti. Geri dönüp onların gelişlerine baktı. Silahşor:

- Ne istiyorsunuz bayım, diye sordu.

Bir yabancınn sesiydi bu. D'Artagnan yanıldığını anladı.

- Bu Aramis değilmış, diye bağırdı.

- Hayır bayım, Aramis değıl. Görüyorum ki beni başkasına benzettiniz. Sizi bağışlıyorum.

- Beni bağışlıyor musunuz?

- Evet, bırakın da geçeyim.

- Ama sizin hakkınızda yanıldıysam bile madam hakkında yanılmıyorum. Tanıyorum onu.

Madam Bonacieux:

- Ama beni izlemeyeceğinize söz vermiştiniz bayım, dedi.
Centilmen değil miydiniz siz?

- Koluma girin de yolumuza devam edelim, dedi yabancı.

Adam böyle konuşarak ilerledi ve önünde dikilip duran
d'Artagnan'ı eliyle itti.

D'Artagnan kenara sıçrayıp kılıcını çekti. Yabancı da onun
gibi yaptı. İki kılıç çarpıştı. Madam Bonacieux kendini adamların
arasına attı ve kılıçları elleriyle tutarak,

- Tanrı aşkına Milort, diye bağırdı

D'Artagnan

- Milort, diye tekrarladı. Ah, bayım. Ama siz.

Madam Bonacieux hafif bir sesle,

- Buckingham Dükü Milort! Şimdi hepimizi mahvedebi-
lirsiniz.

- Milort, madam, bağışlayın beni! Yüz kere özür dilerim
sizden. Beni bağışlayın ve size hizmet etmek için kendimi nasıl
öldürtebileceğimi söyleyin bana!

Buckingham Dükü elini d'Artagnan'a uzattı.

- Siz yürekli bir gençsiniz. Louvre'a kadar yirmi adım geri-
den izleyin bizi. Eğer biri bizi gözetleyecek olursa onu öldürün!

D'Artagnan kılıcını kolunun altına koyup Dük'le Madam
Bonacieux'ı Louvre'a kadar izledi. Sonra Porthos'la Aramis'in
kendisini bekledikleri Çam Kozalağı Hanı'na koştu.

Buckingham Dükü George Villiers

Louvre'un avlusuna varınca Dük ve Madam Bonacieux yirmi beş adım boyunca duvarı izlediler. Sonra genç kadın geceleri kapalı duran bir kapıyı itti. Kapı açıldı. Madam Bonacieux, Dük'ü karanlık merdivenlerden ve uzun koridorlardan geçirerek yalnızca küçük bir lambanın aydınlattığı bir odaya getirdi.

- Burada bekleyiniz Dük. Şimdi gelirler!.. Sonra aynı kapıdan çıkıp kapıyı anahtarla kapadı.

Dük, kendisine yazan kişinin, Kardinal'in ajanlarından biri olduğunu biliyordu. Kendisini mahvetmek istediklerini de biliyordu. Ama sevdiği Kraliçe'yi görmeden gitmek istememişti. Kraliçe önce karşı çıkmıştı. Sonra da Madam Bonacieux kaçırılmıştı. Dük saklanmış ve sonunda Kraliçe de onu bir an için kabul etmeye razı olmuştu.

Buckingham Dükü aynaya baktı. Silahşor giysisi kendisine yakışmıştı. Yirmi beş yaşındaydı. Fransa ve İngiltere'nin en ya-

kışıklı centilmeniydi. Zengindi. Kral'ın başbakanıydı. Kendisini Avrupa'nın en güzel kraliçesine sevdirtmek için savaş dâhil her şeye hazırды. Kendi kendine gülümsedi.

Arkasında bir kadın göründü. Anne D'Autriche'ti bu. Uzun boyluydu. Gözleri yeşil, ağzı küçüktü. Buckingham Dükü onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

Kraliçe ileri doğru bir adım attı. Arkasında, karanlıkta duran Dona Estafania, vardı. Dona Estafania Kral'ın ve Kardinal'in, Kraliçe'nin yanında kalmasına izin verdikleri tek İspanyol kadınıydı. Kraliçe:

- Dük! Biliyorsunuz ki size bu mektubu yazdıran ben değilim, dedi.

Dük:

- Oh! Evet madam, evet majesteleri, diye haykırdı. Bir çılgınlık yaptığının farkındayım. Ama bu yolculuğu göze almakla her şeyi kaybetmiş değilim. Sizi gördüm. Sesinizin tatlılığı, sözlerinizin katılgını anlamamı engelliyor. Biz birbirimiz için yaratılmışız.

- Sizi sevdiğimi hiç söylemedim ki ben.

- Ama sevmediğinizi de hiç söylemediniz.

- Bu ne çılgınlık böyle! Beni yalnız görmek için en iyi dostlarımı kovdurttunuz.

- Fransa bir savaşla ödeyecek bunu. Sizi artık bir daha göremezsem madam... Neyse. Her gün benden söz edildiğini duyacaksınız.

- Diyorum ya! Bir çılgınsınız siz. Gidiniz! Sizden bunu istiyorum. Savaştan sonra dönün isterseniz. Ama bir bakan olarak... Çevrenizde adamlarınız ve koruyucularınızla... Sizin için korkmam o zaman. Sizi görmekten mutluluk duyarım.

- Pekâlâ! Sizden herhangi bir şey istiyorum. Öyle bir şey ki düş görmediğimi bana hatırlatsın.

- İstedığınızı verirsem gidecek misiniz peki?

- Evet.

Anne D'Autriche odasına gitti ve hemen döndü. Elinde küçük bir çekmece tutuyordu.

- Buyurunuz Milort! Saklayınız bunu ve hiç unutmayınız! Buckingham Dükü çekmeceyi aldı.

- Elinizi verin madam, elinizi verin. Gidiyorum.

Anne D'Autriche gözlerini kapayarak elini uzattı. Dük bu ele sevgiyle dudaklarını değdirdi. Sonra doğruldu. Önünde açılan kapıya doğru yürüdü. Madam Bonacieux onu Louvre'un dışına çıkardı.

Mösyö Bonacieux Bastille'de

Bu sırada zavallı Bonacieux Bastille'de bulunmaktaydı. Dövülmüş sonra da karanlık bir odaya kapatılmıştı. Birkaç saat sonra da bir subayın önüne getirilmişti.

Subay onu oturmuş ve başı kâğıtlar üzerine eğilmiş bir şekilde karşıladı. Biraz sonra gözlerini kaldırdı. Küçük, sık gözleri sivri burnunun hemen dibindeydi. Bonacieux'a adını, yaşını ve adresini sordu. Sonra sormayı bırakarak uzun uzun Kardinal'den, bu büyük bakandan, bu geleceğin bakanlarına örnek olacak kişiden söz açtı... Birden ekledi

- Siz Bonacieux, Kardinal'e kötülük yapmak istemişsiniz!

- Kardinal'e kötülük yapmak mı? Sevdiğim Kardinal'e, bu büyük adama... Olur şey değil bu. Hiçbir şey yapmadım ben. Ama...

- Ama bir karınız var, değil mi?

- Evet bayım! Zavallı adam öylesine korkmuştu ki güçlükle konuşuyordu... Evet, bir karım vardı.

- Nasıl? Bir karınız mı vardı? Peki artık karınız yoksa onun için ne yaptınız peki?

- Onu benden kaçırdılar bayım.

Subay:

- Onu sizden kaçırdılar öyle mi, dedi. Peki kaçıranın kim olduğunu biliyor musunuz?

- Adamı tanıdığımı sanıyorum.

- Kim peki? Haydi! Çabuk söyleyin.

- İri yarı, siyah saçlı, teni bembeyaz bir adam. Louvre'dan eve kadar birçok kez karımla benim ardımıza düştü. Büyük bir senyör havası var.

- Peki adı ne?

- Bunu bilmiyorum işte. Ama ona bin kişi içinde bile rastlasam tanıyacağımdan eminim.

- Bin kişi içinde bile tanırdınız demek?

Bonacieux konuşmakla hata ettiğini anlamıştı. Karşılık verdi:

- Yani... çok emin değilim belki de.

- Onu tanıyacağınızı söylediniz. Birinin onu bilmesi gerek. Pekâlâ. Bugünlük bu kadar yeter.

- Ama onu tanıdığımı söylemedim ki size. Tersini söyledim.

Subay koruyucuya buyurdu:

- Tutukluyu götürün.

- Nereye koyacağız onu?

- Nereye ister seniz. Ama kimse konuşmasın onunla.

Koruyucular adamı kollarından tuttular. Bağrımlarına kulak asmadan onu en karanlık ve en pis bölüme attılar.

Zavallı adam gece uyuyamadı. Sabah olunca kapısının açıldığını duydu. Kendisini asmaya geldiklerini sandı. Onu daha önceden tanıyan subay içeri girerek,

- Kardinal'in öfkesi müthiştir, dedi. Karınız nerede?

- Onu kaçırdıklarını söylemiştim ya size!

- Dün akşam kaçmış. Nasıl yaptınız bunu?

- Ah zavalıcılık! Benim suçum yok bunda. Ben bir şey yapmadım.

- Mösyö d'Artagnan'ı gördünüz ama.

- Doğru ama o beni arkadan vurdu.

- Yalan söylüyorsunuz. Neyse ki onu da tutuklayabildik.

Göreceksiniz onu. Koruyucu! Alın şu adamı içeri.

Koruyucular Athos'u içeri aldılar.

Subay:

- Bay d'Artagnan, Bay Bonacieux'la aranızda geçenleri anlatın bize!

- Ama bana gösterdiğiniz bu adam Mösyö d'Artagnan değil ki, diye bağırdı Bonacieux.

- Nasıl! Mösyö d'Artagnan değil mi?

- Değil ya! Bu adamı da görmüştüm ama adını bilmiyorum.

Subay sordu:

- Adınız ne bayım?

- Athos, diye karşılık verdi silahşor.

- Böyle bir ad değildi o. Siz adınızın d'Artagnan olduğunu söylemişsiniz.

- Bana dediler ki "Siz Mösyö d'Artagnan mısınız?" Ben de "Öyle mi sanıyorsunuz?" diye karşılık verdim. Koruyucular, "Bundan eminiz." diye bağırdılar. Ben de onları sıkıntıya sokmak istemedim.

- Adaletle alay ediyorsunuz.

- Hiç öyle bir niyetim yok.

- Siz Mösyö d'Artagnan'sınız.

- Görüyorsunuz ya! Siz de öyle diyorsunuz.

Bonacieux:

- Sayın subay, dedi. Bay d'Artagnan değil. Bundan eminim. Bu bay, Mösyö d'Artagnan'dan en az on yaş büyük. Sonra Mösyö d'Artagnan bir koruyucu, bu bay ise silahşor.

- Doğru, dedi subay yüksek sesle.

Sonra koruyuculara döndü.

- Bu adamların her birini kendi odalarına götürün ve birbirleriyle konuşmalarına da izin vermeyin.

Bonacieux ağlıyor, bağılıyor, karısına sövgüler yağdırıyordu. Akşam saat dokuzda onu almaya geldiler. Öldürüleceğini sanmıştı yine. Onu arabaya sokmak için kucaklamak zorunda kalmışlardı. Sonra bir merdivenden çıkardılar. En sonunda da büyük bir çalışma odasına soktular.

Dört köşe bir masanın arkasında bir adam oturmaktaydı. Geniş alnı, sert bakışları vardı. Bu adam Fransa tarihinin en

büyük bakanlarından biri, Kardinal Richelieu diye bilinen Armand-Jean-Duplessis'ti. Kısa bir sessizlikten sonra,

- Bonacieux dedikleri bu mu, diye sordu.

Adamı getiren subay:

- Evet monsenyör, diye karşılık verdi.

- Güzell! Bana şu kâğıtları verin ve bizi yalnız bırakın.

Kardinal okudu. Ara sıra başını kaldırıyor ve gözleri iki keskin kılıç gibi Bonacieux'ın yüreğine dalıyordu. "Böyle bir adamdan ne tehlike gelebilir?" diye aklından geçiriverdi. "Ama görelim hele!"

- İhanet ettiniz, dedi sonunda.

- Öğrendiğim bu monsenyör. Ama hiçbir şey bilmiyorum bu konuda.

- Bu işi karınız, Chevreuse Düşesi ve Buckingham Dükü'yle birlikte yaptınız, dedi Kardinal gülümseyerek.

- Bütün bu adları işitmışım.

- Nasıl?

- Karım bana "Kardinal Richelieu, Buckingham Dükü'nü mahvetmek için onu Paris'e getirtti." demişti.

- Demek böyle, dedi Kardinal sesini yükselterek.

- Evet monsenyör. Ama ben ona bunun olamayacağını söyledim.

- Susunuz. Budalanın birisiniz siz.

- Karım da tastamam böyle diyor monsenyör.

Kardinal yeniden gülümseyerek,

- Karınızı kimin kaçırdığını biliyor musunuz?

- Hayır monsenyör.

- Ama bir tahmininiz vardır bu konuda.

- Evet ama bu sayın subayın pek hoşuna gitmişe benzermedi. Ben de unutacağım onu. Çok nazik bir insan.

- Kim bu?

- Bastille'deki subay, şu...

- Yeter. Şimdi söyleyin bakalım banal! Karınıza ne olduğunu biliyor musunuz?

- Hiçbir şey bilmiyorum bu konuda.

- Louvre'a karınızı aramaya gittiğiniz zaman hemen evinize döner miydiniz?

- Hiçbir zaman diyebilirim. Karımın kumaş satıcılarıyla sık sık işi olurdu.

- Kaç kişi?

- İki, monsenyör.

- Adresleri?

- Vaugirard Sokağı ve Harpe Sokağı.

- Numaraları?

- 25 ve 75.

- Güzell!

Kardinal, böyle dedikten sonra elini uzatıp zili çaldı.

İçeri bir subay girdi. Kardinal kısık bir sesle,

- Gidip Rochefort'u arayın bana, dedi.

Subay biraz sonra geri döndü.

- Kont orada efendim!

- Gelsin öyleyse! Gelsin.

Kapı açıldı. İçeri iri yarı bir adam girdi.

- Bu adam işte, diye bağırdı Bonacieux.

- Kim o, diye sordu Kardinal

- Karımı kaçıran adam.

Kardinal zili ikinci kez çalarak,

- Götürün bu adamı, dedi. Bir köşede çağrılmasını beklesin.

Bonacieux haykırarak,

- Hayır monsenyör, hayır. O değil. Hayır. Yanıldım ben.

Ona hiç benzemeyen bir başkasıydı o! Bu...

- Götürün şu budalay, dedi Kardinal.

Kardinal ve Rochefort Kontu

Bonacieux dışarı çıkınca Rochefort ilerledi

- Görüştüler, dedi

- Kimler?

- Onlar.

Richelieu bağırdı:

- Kraliçe ve Dük mü?

- Evet.

- Nerede oldu bu?

- Louvre'da.

- Emin misiniz?

- Eminim.

- Size kim söyledi bunu?

- Madam da Lannoy. Siz de bilirsiniz ya! Tamamen sizin hizmetinizdedir o.

- Nasıl olmuş bu olay?

- Gece yarısını yarım saat geçe, Kraliçe kadınlarıyla berabermiş.

- Nerede olmuş.

- Kraliçe'nin yatak odasında. Ona bir mendil getirmişler. Kraliçe bembeyaz kesilmiş. Ayağa kalkarak "Bayanlar on dakika bekleyin beni, geliyorum." demiş. Sonra da çıkmış.

- Ne kadar sürmüş?

- Üç çeyrek saat.

- Kim gitmiş onunla birlikte?

- Yalnızca Dona Estefania.

- Peki Kraliçe dönmüş mü sonra?

- Evet. Küçük tahta bir çekmece almak için dönmüş ve yeniden çıkmış.

- Çekmeceyi geri getirmiş mi?

- Hayır.

- Ne varmış çekmecenin içinde?

- Majestelerinin Kraliçe'ye vermiş oldukları elmaslar. Madam de Lannoy, Kraliçe'nin onları Buckingham Dükü'ne verdiğini düşünüyor.

- Emin mi bundan?

- Elmasları arar gibi yapmış. Kraliçe de o zaman onları kuyumcusuna gönderdiğini söylemiş.

- Doğru mu bu?

- Hayır. Oradan geçtim ben. Elmaslar kuyumcуда yoktu. Kardinalleri benden memnunlar mı acaba?

- Sizin bu kadar aradığınız, adamlarınızın da bir türlü bulamadıkları Chevreuse Düşesi'yle Buckingham Düku'nün nerede saklandıklarını biliyor musunuz?

- Ne yazık ki hayır!

- Ama ben biliyorum.

- Siz mi m onsenyör?

- Evet. Vaugirard Sokağı 25 ve Harpe Sokağı 75 numaralarda.

- Kardinalleri onları tutuklatmamı isterler mi acaba?

- Çok geç. Çoktan gitmişlerdir. Ama siz bakın yine de. Rochefort çıktı. Bonacieux'ı yeniden getirdiler.

Adam:

- Mösyö le Kardinal! Mösyö le Kardinal, diye tekrarlayıp duruyordu.

- Ya! Benim kim olduğumu anladınız demek dostum. Güzel. Bonacieux:

- Kardinal iyidir, Kardinal her şeyi bilir, diyerek Riche-lieu'nün ayaklarına kapandı.

Bakan ona elini uzatarak,

- Siz cesur bir adamsınız, dedi. Haydi kalkınız! Sizin kötülük yapmadığınızı biliyorum. Subaylar m yanılmışlar. Çanta-daki şu üç yüz altını alın ve bağışlayın beni.

Bonacieux:

- Ama Kardinal Hazretleri, dedi. Siz beni tutuklatsanız da hatta astırsanız da haklısınız. Siz efendim izsiniz. Size bir şey

diyem em. Sizi bağışlamak mı monsenyör? Aman efendim! Siz öyle mi düşünüyorsunuz?

- Ah, sevgili Bonacieux! Siz iyi bir insansınız ve bana kızmadığınız için teşekkür ederim size. Haydi alın şu çantayı. Memnun musunuz?

- Memnun olmak mı? Nasıl?..

- Güle güle öyleyse! Sanırım yine görüşeceğiz.

- Kardinal Hazretleri ne zaman isterlerse... Emrinizdeyim.

- Güle güle iyi dostum benim. Siz çok hoş bir adamsınız.

Güle güle.

Bonacieux dışarı çıkarken,

- Yaşasın Kardinal Hazretleri! Yaşasın monsenyör! Yaşasın yüce Kardinal, diye bağıırıyordu.

Kardinal bu sesleri gülümseyerek dinledi. Sonra kendi kendine, "Bu adamdan ne yapılabilirse yaptım. Hatta onu karısının casusu bile yaptım." Sonra yazmaya koyuldu. Rochefort geri dönmüştü.

Kardinal sordu:

- Ne haber?

- Siz haklıymışsınız, gitmişler.

- Öyleyse bir kelime bile yok. Kraliçe'nin ne bildiğimizden haberi olmamalı. Vitray'ı getirtin. Uzun bir yolculuğa hazır olsun.

Vitray gelince Kardinal:

- Hemen Londra'ya gideceksiniz, dedi. Yollarda oyalanma-

yınız. Bu mektubu Milady'e vereceksiniz. İşte size bir çanta ve iki yüz altın. Eğer on gün içinde burada olursanız, dönüşünüzde bir o kadar daha alacaksınız.

Kardinal Richelieu'nün yazdığı mektup şöyleydi:

Milady, Buckingham Dükü'nün de hazır bulunacağı ilk baloya geliniz. Dük giysisinde on iki elmas taşıyacak. Onlardan ikisini alın ve aldığınızı da bana bildirin.

Yasa Adamı ve Kılıç Adamı

D'Artagnan ve Aramis, Çam Kozalağı Hanı'ndan, Mösyö de Tréville'in yanına gitmek üzere çıkmışlardı. Athos'un tutuklandığını bildireceklerdi ona.

Mösyö de Tréville bütün askerlerin babasıydı. Hepsinin içinde de en çok Athos'u severdi. Bu yüzden önce Bastille sonra da arkadaşının tutuklu bulunduğu For-l'Evéque'ye koştu. Athos adını söylemiş, akşam yemeğini de Mösyö de Tréville ve Trémoille Düki'yle yediğini bildirmişti. Ama bu konuda hiçbir emir almadığı hâlde onu Mösyö de Tréville'in bile görmesine izin verilmemişti.

Silahşorların başı her saatte Louvre'a girebilirdi. Hemen saraya koştu. Kral, Kardinalle birlikteydi. Kral, Mösyö de Tréville'i kabul ederek,

- Hoş geldiniz bayım, dedi. Sizin silahşorların davranışları hâlâ kötü.

- Benim de yargıçlarınızdan ve polis memurlarınızdan şikâyetim var efendimiz. Sokak ortasında silahşorlarımın birini tutukladılar ve For-l'Évéque'ye attılar.

- Kimmiş bu?

- Mösyö de Cahusac tarafından yaralanma şanssızlığına uğrayan majestelerinin soylu hizmetkârı Athos!

Tréville, Kardinal'e dönerek konuşmasını sürdürdü:

- Mösyö de Cahusac'ın sağlığı daha iyidir umarım mon-senyör!

Kardinal dudaklarını kemirerek,

-Teşekkür ederim, dedi.

Tréville:

- Athos arkadaşlarından birini görmeye gitmiş. Evinde onu beklerken askerler gelmiş, kapıyı kırıp içeri girmişler...

Kral, Tréville'in sözünü kesti:

- Bütün bunlar bize hizmet için yapılmıştır.

- Yine size hizmet için orada arkadaşını beklerken buldıkları bir silahşoru tutukluyorlar ve götürüp zindana atıyorlar... Hem de majestelerinin hizmetinde on kez yara alan bir adamı!

Kral:

- Olayların böyle geçtiğinden emin misiniz, diye sordu.

Kardinal söze karıştı:

- Mösyö de Tréville bu olaydan bir saat önce bu silahşorun, görevlerini yerine getirmekte olan dört ajanımı kılıçla yaraladığından söz etmiyor hiç.

- Mösyo Athos bir saat önce benim evimdeydi. Trémouille Dükü ve Chalus Kontu da vardı. Hep birlikte salonda akşam yemeği yedik.

Kardinal:

- Ajanlarım olayın nasıl geçtiğini yazmışlar. Okuyun, diye karşılık verdi.

- Yasa adamının, kılıç adamına karşı yazdıkları, dedi Tréville. Seçimi siz yapın!

Kral:

- Pekâlâ, pekâlâ Tréville! Susun, dedi.

Kardinal yeniden söze karıştı:

- Mösyo de Tréville! Mösyo Athos'un tutuklandığını söylediğiniz evde d'Artagnan diye bir arkadaşı oturuyormuş. Bu d'Artagnan kötü öğütlerde bulunmuştur belki de.

- Mösyo Athos'a, kendisinden bir kat daha yaşlı adama, öyle mi? Hayır monsenyör. Sonra Mösyo d'Artagnan da geceyi benim yanımda geçirdi.

- Ya! Bakın hele!.. Demek herkes geceyi sizin yanınızda geçirmiş.

- Kardinal Hazretleri sözlerimden şüphe mi ediyorlar? Tréville bunları söylerken alnı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

- Hayır! Ama söyleyin bana! Kaçta sizin yanınızdaydı?

- Dokuz buçukta. Saate baktım. Daha geç olduğunu sandım çünkü.

- Konağınızdan kaçta çıktı peki?

- On buçukta. Majestelerinin en yiğit hizmetkârı Mösyö Athos'un tutuklanmasından bir saat sonra.

Kral, Kardinal'e bakarak sordu:

- Mösyö d'Artagnan şu Jussac'ı yaralayan genç değil mi? Tréville:

- Ertesi gün de Bernajoux'yu yaralayan. Evet efendimiz, ta kendisi. Majesteleri hiçbir şeyi unutmuyor, dedi.

- Teşekkür ederim Mösyö de Tréville! Ama ben adilim ve yargılamak için yargıçlarım var. Onlar yargılayacaklar.

- Evet. Ama ne acıdır ki içinde bulunduğumuz kötü zamanlarda, majestelerinin en iyi hizmetkârının yargılanmasına gerek duyuluyor. Ordu böyle polisiye bir olaydan hoşlanmayacaktır.

Kral:

- Polisiye olay ha, diye bağırdı. Polisiye olay demek! Bu konuda ne biliyorsunuz Mösyö de Tréville? Siz silahşorlarınızla uğraşın hele! Yönetimi de bana bırakın. Bir silahşor tutuklandı diye Fransa tehlikeye düşmez. Amma da patırtı! Canları cehennemel! Eğer gerek duyarsam on tanesini hatta yüz tanesini bile tutuklatırım.

- Efendimiz, siz de biliyorsunuz ki eğer hizmetiniz öyle gerektiriyorsa sizden ayrılmaya hazırım. Gidip Mösyö Athos'u sonra da d'Artagnan'ı bulacağım.

Kral gevşemişti sonunda.

- Pekâlâ Tréville, dedi. Mösyö Athos'un saat ona kadar sizin yanınızda olduğundan emin misiniz?

- Babanız, Kral Büyük Henri adına yemin ediyorum ki Mösyö Athos oradaydı.

Kardinal:

- Eğer bu adam saliverilirse gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceğiz, dedi.

Mösyö de Tréville:

- Mösyö Athos bütün yasa adamlarını cevaplandırmak için her zaman orada olacak!

Kral:

- Doğru, dedi. Tréville'nin dediği gibi her zaman bulabilirler onu.

Kardinal:

- Emrediniz efendim! Bir Kral her zaman bağışlayabilir.

Mösyö de Tréville, Kardinal'in sözünü keserek,

- Bağışlama işlenen bir suçtan sonra olur. Athos suç işlememi ki. Ben yalnızca adalet diliyorum onun için.

Kral sordu:

- O şimdi For-l'Évéque'de öyle mi?

- Evet efendim.

- Öyleyse serbest bırakalım onu!

Kardinal yenik düştüğünü hissetmişti. Tréville başka hiçbir şey söylemeden selam vermiş ve Athos'u zindandan çıkarmaya koşmuştu.

Kardinal Kral'la yalnız kalınca şöyle konuştu:

- Yalnız kaldığımıza göre ciddi şeylerden konuşalım artık.

Mösyö de Buckingham beş gündür Paris'teymiş ve daha bu sabah gitmiş.

Sonra ekledi:

– Dük'ün mektuplarını Kraliçe'nin yanında bulmak istiyorsanız, hiçbir şey söylemeyiniz. Tersine şenlikten söz edin. Birkaç gün sonra büyük bir balo düzenleyebilirsiniz. Kraliçe'nin, o gün sizin ona vermiş olduğunuz elmasları takması gerekir.

– Güzel, dedi Kral. Şenlikleri sevmem ama önerinize uya-
cağım. Yarın Kraliçe'yle konuşacağım.

Kral'ın Bir Emri

Kral gece uyumadı. Kraliçe'yi ve Buckingham Dükü'nü düşündü. Birden Kardinal'in son sözleri aklına geldi. Bir şey söylememek için hiç konuşmamıştı Kardinal. Kraliçe baloda, Kral'ın vermiş olduğu elmasları takacaktı. Böyle yapmasını Kral kendisi isteyecekti Kraliçe'den. Bu akli da Kardinal vermişti ona. Ama niye vermişti? Sonra unuttu ve uykuya daldı.

Ertesi sabah Kraliçe'yi görmeye gitti. Dostlarından yakındı. Anne D'Autriche uzun uzun dinlendikten sonra,

- Bana yüreğinizdeki her şeyi söylemediniz, dedi. Ne yaptım ben?

Kral gerçeği söylemek istemiyordu. Önce ne diyeceğini bilemedi. Sonra Kardinal'in sözleri geldi aklına.

- Şehir konağında yakında bir balo verilecek madam, dedi. Orada en güzel elbiseniz ve size doğum gününüzde vermiş olduğum elmaslarla görünmelisiniz. İşte sorunuza verdiğim karşılık.

Karşılık müthişti. Anne D'Autriche Kral'ın her şeyi bildiğini ya da Kardinal'in kendisini herkesin önünde mahvetmeye karar verdiğini düşündü. Yüzü bembeyaz kesildi. Düşmemek için bir mobilyaya tutunmak zorunda kalmıştı. Sesini çıkaramadı.

- Beni duyuyor musunuz madam?

Kraliçe alçak bir sesle karşılık verdi:

- Evet efendim. Duyuyorum.

- Bu balo için elmaslarınızı takacaksınız.

- Evet. Ama bu balo hangi gün verilecek acaba?

- Yakında. Ama henüz bilmiyorum. Kardinal'e sorarım.

- Bu eğlenceyi düzenleyen Kardinal öyleyse?

Kral:

- Evet madam, dedi. Şaşırmıştı. Ama niye sordunuz bu soruyu?

- O gün elmasları takmamı isteyen de Kardinal, değil mi?

- Bunda şaşacak ne var?

- Hiçbir şey.

- Elmaslarınızı takacaksınız.

- Evet efendim.

Kral bu sözlerden sonra Kraliçe'ye arkasını dönüp çıktı. Anne D'Autriche yere yıkılarak, yüzünü elleri içinde sakladı.

- Mahvoldum ben! Mahvoldum, diye tekrarladı. Kardinal her şeyi biliyor. Kral'ı kıskırtan da o. Kral hiçbir şey bilmiyor henüz. Ama yakında her şeyi öğrenecek. Mahvoldum! Tanrı'm! Tanrı'm! Tanrı'm! Buckingham Dükü Londra'da, Madam Chev-

reuse de Tours'da. La Porte Louvre'dan ayrılamaz. Biri beni ele verdi. Kimse yardım edemez bana.

Ağlamaya başladı. O sırada tatlı bir sesin konuştuğunu duydu.

- Majestelerine yararlı olamaz mıyım acaba?

Kraliçe yerinden doğruldu ve bu dost sese döndü. Güzel Madam Bonacieux'ı gördü. Ama hemen tanımamıştı onu. Bir çılgılık kopardı. Genç kadın:

- Oh, korkmayınız, dedi. Ben Mösyö de la Porte'un yeğeniyim. Majesteleri geldikleri sırada, ben şurada, tam arkada çamaşırlarınızı yerleştiriyordum. Dışarı çıkamadım. Her şeyi duydum ve her şeyi anladım. Elmaslarınızı Buckingham Düki'ne vermişsiniz. Onları geri almaktan başka çare yok.

Kraliçe:

- Kuşkusuz! Öyle yapmak gerek, diye bağırdı. Ama nasıl yapılacak? Nasıl varılacak oraya?

- Dük'e birini göndermek gerek.

- Ama kimi?.. Kimi?.. Herkes arkadan vuruyor beni. Bu ülkede dostum yok.

- Birini bulacağım ben.

- Ama yazmak da gerekecek.

- Evet, zorunlu bu. İmzalamak da gerekir.

- Ama ya mektubumu alırlarsa!

- Mektup Dük'e verilecek. Başkasına değil.

- Hayatım ellerinizde olacak.

- Öyle olması gerek. Korkmayınız. Kocam iki, üç gün önce serbest bırakıldı. Onu henüz görmeye vaktim olmadı. Güvenilir bir adamdır o. İstedigimi yapacaktır. Benim bir emrim üzerine, taşıdığı şeyin ne olduğunu bilmeden majestelerinin mektubunu yerine ulaştıracaktır. Bu mektubun majestelerinden olduğunu da bilmeyecek.

Kraliçe, Madam Bonacieux'ın ellerini avuçları arasına alarak kuvvetle sıktı. Aynı anda yüreğinin derinliklerini okumak ister gibi gözlerinin içine baktı. Genç kadının gerçeği söylediğini hissedince onu kucakladı.

- Yap bunu, dedi. Hayatımı kurtaracaksın. Şerefimi kurtaracaksın!

- Öyleyse bana bu mektubu veriniz madam! Vakit geçiyor. Kraliçe küçük bir masaya koştı. Kâğıt, mürekkep ve tüyü aldı. Mektubu yazıp genç kadına verdi.

- Çok gerekli bir şeyi unuttuk şimdi de?

- Neyi?

- Parayı.

Madam Bonacieux kızardı.

- Evet, doğru, dedi. Kocam da...

- Kocanda da para yoktur. Bunu demek istiyorsun değil mi?

- Kocamın parası vardır. Ama onu harcamayı sevmez.

- Benim de yok ama bekle!

Anne D'Autriche koşup bir yüzük getirdi. Yüzüğü göstererek,

- Çok güzel bir yüzük bu, dedi. İspanya Kralı olan kardeşim verdi bana. Yüzük benim olduğuna göre canımın istediğine verebilirim onu. Bunu sat ve parasını da kocana ver.

Madam Bonacieux, Kraliçe'nin elini öperek,

- Bir saat sonra emrinizde olunacak, dedi. Mektubu ve elması giysisinin altına saklayarak, bir kuş gibi gözden kayboldu.

Bonacieux Ailesi

Mösyö Bonacieux, Bastille'den dönüşünde evinin kapılarını açık, eşyalarını kırılmış, dolaplarını da boşalmış bulmuştu. Hizmetçi gitmiş ve geri dönmemişti. Her an karısını bekleyerek çalışmaya koyuldu.

Ama Kardinal'in dostu olduğu düşüncesi ona cesaret vermişti. Mösyö de Rochefort onu görmeye gelmiş ve karısının yalnızca daha büyük bir kötülüğe uğramasını önlemek için kaçırıldığına kolayca inandırmıştı onu. Bu yüzden ki karısı gelince kollarını açarak ona koşmuştu.

Madam Bonacieux, kocasını soğuk karşılamıştı.

- Biraz konuşalım, dedi.

Bonacieux şaşkın sordu:

- Nasıl?

- Evet. Size söyleyeceğim çok önemli bir konu var.

- Benim de size soracak oldukça ciddi sorularım var. Açıklayın bakalım bana! Niye kaçırıldılar siz?

- Bundan daha sonra söz ederiz.

- Nasıl isterseniz. Öyleyse benim tutuklanmamdan söz edelim.

- Bunu daha tutuklandığınız gün öğrendim. Ama sizin kötülük yapamayacak kadar iyi bir insan olduğunuzu bildiğim için yanıldıklarımı ve yakında sizi mutlaka bırakacaklarını düşündüm. Şimdi beni sizin yanınıza getiren olaya gelelim.

- Konuşun!

- Çok önemli ve size çok para kazandıracak bir iş.

Madam Bonacieux, paradan söz açmakla kocasının zayıf tarafından yakalanmış olacağını biliyordu. Ama bir adam -bu adam bir satıcı da olsa- Kardinal Richelieu ile on dakika konuştuktan sonra artık aynı adam olmazdı. Bonacieux sakın bir sesle,

- Çok para kazanacağım ha, dedi.

- Evet, çok.

- Ne kadar?

- Bin altın belki.

- Ne yapılacak?

- Hemen yola çıkılacak ve bir mektup götürülecek.

- Yola çıkmak mı? Nereye?

- Londra'ya.

- Ben... Londra'ya ha? Haydi! Benimle alay mı ediyorsunuz? Londra'da ne işim var benim?

- Ama başkalarının sizin oraya gitmenize ihtiyaçları var.

- Kimlermiş bu başkaları? Kör yerine konmak istemiyorum. Kardinal bana dedi ki...

- Kardinal mi, diye bağırdı Madam Bonacieux. Sız Kardinal'i mi gördünüz?

- Elbette. Beni çağırtnmış. Bana elini uzattı ve dostu olduğumu söyledi. Anlıyor musunuz madam, yüce Kardinal'in dostuyum ben.

- Yüce Kardinal'in!

- Evet, hizmet etmekle şeref duyduğum yüce Kardinal'in.

- Kardinal'e hizmet ediyorsunuz demek? Kraliçe'ye karşı... Benim efendime?..

- Evet madam. Sizin şu her zaman sözünü ettiğiniz ve aslında Fransız bile olmayan kraliçenizden bıktım artık. Kardinal neyse ki orada ve insanın yüreğinin derinliklerini okuyor. Sonra şu çantaya ve şu altın liralara bakın. Bunlar Kardinal'den ve dostum Rochefort Kontu'ndan geliyor.

- Rochefort Kontu mu? Ama beni kaçıran, Kraliçe'yi göz hapsine alan o! Sonra...

Madam Bonacieux öfkeden ayağını yere vurarak haykırdı:

- Eğer hemen Londra'ya gitmek üzere yola çıkmazsanız, bir daha dostunuz olmam sizin.

Bonacieux karısını severdi. Ama yürekli değildi.

- Sevgili dostum, Londra, Paris'ten uzakta. Hem de çok uzakta. Üstelik benden yapmamı istediğiniz bu iş tehlikeli.

- Tehlikeden kaçıyor sunuz.

- Hayır. İstemiyorum. Ben Bastille'i gördüm. Oraya dönmek istemiyorum.

- Anlaşıldı. Korkuyorsunuz siz. Pekâlâ, siz bu dediğimi hemen getirmesenz, sizi Kraliçe tarafından tutuklattırır ve Bastille'e gönderirim.

Kraliçe'yle Kardinal'in öfkesi arasında kalan Bonacieux çabucak karara vardı.

- Kardinal beni oradan çıkartır! Sonra biraz geç de olsa Rochefort'un öğütlerini hatırladı ve karısını konuşturmaya çalışarak,

- Londra'da ne yapmam gerektiğini söylersiniz hiç değilse. Oldukça fazla konuştuğunu anlayan genç kadın:

- Bileceksiniz de ne olacak, diye cevap verdi. Yalnızca birkaç giysi almanız isteniyordu oradan... ve de çok para kazanacaktınız.

Bonacieux daha on soru sordu. Ama karısı hiçbir şey söylemek istemiyordu. Bonacieux konunun önemli olduğunu anlamıştı. Kraliçe'nin Londra'ya birini göndermek istediğini, Rochefort'a hemen koşup bildirmeye karar verdi.

- Bağışlayın sevgili Madam Bonacieux! Sizi biraz bırakacağım, dedi. Ama sizin döneceğinizi bilmiyordum. Bu yüzden de bir arkadaşına randevu vermişim. Çabucak gelirim.

Madam Bonacieux yalnız başına kalınca, "Al bakalım! Bir bu sersemim, Kardinal'in hizmetine girmesi eksikti." dedi. "Ya ben! Zavallı hanımuma yardıma söz veren ben ne yapacağım? Ah Mösyö Bonacieux! Sizi hiç sevmemiştim ve şimdi de aldatacağım sizi! Bütün bunları ödeyeceksiniz."

Bu sözleri söylediği sırada tavana vurulan bir vuruş başını yukarı kaldırttı. Döşemenin arasından kulağna bir ses geldi. Ses şöyle diyordu:

- Sevgili Madam Bonacieux! Bana arkadaki küçük kapıyı açın da yanınıza geleyim.

Genç kadının açtığı kapıdan içeri giren d'Artagnan:

- Ah madam! Can sıkıcı bir kocanız olduğunu söylememe izin verin bana, dedi.

- Bizi işittiniz demek! Nasıl olur Tanrım? Ne anladınız peki?

- Bana ihtiyacınız olduğunu anladım ve bundan çok mutluyum. Bir de Kraliçe'nin, kendisi için Londra'ya seyahati göze alacak yürekli bir adamı ihtiyacı olduğunu anladım. Sizi seviyorum. Yüreğim de var. Böyle biriyim işte.

Genç kadın ne cevap vereceğini bilememişti önce.

- Sizinle konuşmaya hakkım var mı acaba, diye sordu sonunda. Siz hemen hemen çocuk sayılırsınız da!

- Anlaşıldı. Görüyorum ki birinin size neler yapabileceğini söylemesi gerekiyor. Athos'u tanır mısınız?

- Hayır.

- Porthos'u?

- Hayır.

- Aramis'i?

- Hayır. Kim bunlar?

- Kralın silahşörları. Peki şefleri Mösyö de Tréville'i tanıyor musunuz?

- Ha, evet. Kraliçe'nin ondan birçok kez iyi ve yürekli bir centilmen olarak söz ettiğini duymuştum.

- Onun sizi Kardinal hesabına arkanızdan vuracağından korkmazsınız, değil mi?

- Oh, hayır, hiçbir zaman!

- Hah, işte görüyorsunuz ki sizi seviyorum ve sizi korumaktan da korkmuyorum. Haydi, karar verin!

Genç kadın sonunda her şeyi anlatmaya karar vermişti. Sözlerini daha bitirmemişti ki d'Artagnan bağırmaya başladı:

- Her şeyi anladım. Yola çıkıyorum. Ama bana izin gerek. Hemen bu akşam gidip Mösyö de Tréville'i bulacağım. O da kayın biraderi Mösyö des Essart'dan benim için izin isteyecek.

- Herhâlde paranız da yoktur sizin?

D'Artagnan gülümseyerek,

- Belki de yeter de artar bile.

Madam Bonacieux bir dolabı açtı ve oradan Mösyö Bonacieux'ın yarım saat önce yerleştirdiği çantayı çıkardı.

- Buyurun şu çantayı!

D'Artagnan her şeyi anlamıştı.

- Kardinal'in çantası bu, diye bağırdı. Amma tuhaf iş hal! Kardinal Hazretleri'nin parasıyla Kraliçe'yi kurtaracağız!

Ama o sırada pencereden bakmakta olan Madam Bonacieux'ın rengi bembeyaz olmuştu.

- Aman Tanrım! Kocam! Yalnız da değil üstelik. Mahvolduk!

- Çabuk olun, dedi d'Artagnan. Benim odama çıkın ve korkmayın.

Odaya çıkınca genç adam kapıyı kapattı ve önüne de bir dolap çekti. Sonra her zamanki tahtayı kaldırdı. Madam Bonacieux ile birlikte aşağıyı dinlemeye koyuldular. Sesler işitiliyordu.

D'Artagnan:

- Ama ama, diye bağırdı. Meung'deki adam bu!
Kılıcı elinde kapıya varmıştı bile.

Madam Bonacieux:

- Kraliçe'nin adı için durunuz, dedi. Zorunlu olmadıkça dövüşmeyi yasaklıyorum size.

- Peki aynı emri kendi adınıza vermez misiniz bana?

- Benden söz etmenin sırası değil şimdi. Dinleyelim hele!
Bonacieux'ın sesi,

- Karım gitmiş, diyordu.

Rochefort sordu:

- Bana haber vermek için geldiğinizi anlamadığından emin misiniz?

- Sanmıyorum. Pek öyle zeki değildir.

- Peki yukarıdaki genç adam?

- Çıkış. Pencere kapalı, bakınız!

- Görelim hele. Sonra hizmetçisine sorarız.

D'Artagnan'ın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Kapı yumruklanıyordu. Madam Bonacieux genç adamın elini tutarak,

- Tek söz söylemeyin, dedi.

İki adam yeniden aşağı indiler. Yukarıdan, onların yeniden konuştukları duyuldu. Bonacieux soruyordu:

- Size getirdiğim haber çok önemli herhâlde, değil mi?

- Çok önemli. Sizden saklayacak değilim bunu!

- Kardinal benden memnun olacak öyleyse?

- Hiç kuşku yok bundan.

- Yüce Kardinal!

- Ama mektubu alsaydınız daha iyi bir iş yapmış olacaktınız. Kardinal sizi soylu yapacaktı.

- Aman Tanrı'm! Ne şeref, demek artık vergi ödemeyeceğim. Bekleyiniz! Yapacağım işi biliyorum. Louvre'a gidip karımı göreceğim. Ona düşüncemi değiştirdiğimi söyleyeceğim. Karım bana mektubu verecek, ben de doğru Kardinal'e koşacağım.

Rochefort:

- Bir deneyin hele! Bu akşam yine geleceğim, dedi.

Birlikte çıktılar.

İki dakika sonra d'Artagnan da çıktı. Geniş bir mantoya bürünmüştü. Uzun kılıcı belindeydi.

Madam Bonacieux, d'Artagnan'ın gidişini, nedenini bilmeden seven kadınların o bakışıyla izledi. Genç adam sokağın köşesini dönünce diz üstü çökerek bağırdı:

- Bizim yanımızda ol Tanrı'm!

Londra'ya Bir Yolculuk

Sabahın ikisinde dört adam Saint-Denis kapısından geçerek Paris'ten çıktılar. Tehlikede olduklarını biliyorlardı. Her siyah gölge bir düşman gibi geliyordu onlara. Bu yüzden çevrelerine bakıyorlar, dinliyorlar ve susuyorlardı.

Onları, elleri silahlarında dört uşak izlemekteydi.

Sabahın sekizinde vardıkları Chantilly'ye kadar her şey yolunda gitmişti. Açık bir han buldular. Uşaklarına, atların yanında kalmalarını ve hemen yola çıkmak üzere hazır bulunmalarını söyledikten sonra öğle yemeği için hanagirdiler. Masaya oturup yemek ısmarladılar. Onlardan önce gelen bir adam, kendileriyle havadan sudan konuştuktan sonra sağlıklarına kadeh kaldırdı. Bizim dört dostumuzdan başkası olmayan yolcular da ona karşılık verdiler. Ama ayağa kalktıkları sırada adam, Porthos'dan Kardinal'in sağlığına içmesini istedi. Porthos da,

– Eğer yabancı, Kral'ın sağlığına içerse kendisinin de Kardinal'in sağlığına içmeye hazır olduğunu, bildirerek karşılık verdi.

Yabancı, Kardinal Hazretleri'nden başka Kral tanımadığını haykırdı. Porthos da ona çok içtiğini söyledi. Adam kılıcını çekti.

Athos:

- Çok konuştunuz, dedi. Artık bu adamı öldürmenden ve olabildiğince çabuk bize yetişmenden başka çıkar yol kalmadı.

Porthos düşmanına, onu parça parça edeceğini söylerken öteki üç arkadaş atlarına atlayıp yola koyuldular. Beş yüz adım kadar gitmişlerdi ki Athos, Aramis'e dönerek sordu:

- Bu adam ötekiler dururken niye yalnızca Porthos'a saldırdı?

- Aramızda her zaman en yüksek sesle konuşan Porthos da ondan, diye karşılık verdi d'Artagnan. Adam onu bizim şefimiz sanmıştır.

Yolcularımız yollarına devam ettiler.

Beauvais'den dört kilometre ötede yol büyük ağaçların arasından geçmekteydi. Sekiz, on adam yol üzerinden su akıtmaya çalışır gibi görünüyorlardı. Üstünü başını kirletmeyi sevmeyen Aramis, adamlara sertçe konuştu. Adamlar da ona ve arkadaşlarına öylesine aşağılayıcı sözler söylediler ki Athos bile öfkeden deliye dönerek, atını onlardan biri üzerine sürdü.

O zaman adamlar ağaçlığa koştular. Orada sakladıkları silahları alarak ateş ettiler. Aramis omuzundan bir mermi yarası almış, Porthos'un uşağı Mousqueton da böğrünün altından vurulmuştu. Yarasını göremediği için ağır yaralandığını sanmış ve atından aşağı bırakmıştı kendisini. O sırada Athos bağırdı:

- Karşı koymamalıyız. Mahvoluruz yoksa! İleri, ileri..

Aramis güçlkle gidiyordu. Ama gidiyordu yine de. Mousqueton'un atı da yanında dörtnala koşm aktaydı.

- Bu iş bize fazladan bir at kazandırdı, dedi Athos.

D'Artagnan:

- Bir şapka olsaydı daha hoşuma giderdi, diye karşılık verdi. Kendiminkini kaybettim. Bir mermi alıp götürdü onu. Allah'tan ki mektup şapkanın içinde değildi.

- Eyvah, dedi Aramis. Zavallı Porthos'u oradan geçerken öldürecekler.

Athos:

- Eğer Porthos ata binebilseydi, çoktan orada olurdu. Yabancı çok içtiğine inandırmak istiyordu ama o kadar içmiş olmamalı.

Atlar durmadan koşuyorlardı. Ama iki saat geçince çok yoruldukları belli olmuştu. Üç arkadaş birbirlerine, bu soylu hayvanların kendilerini daha uzağa götürüp götüremeyeceklerini soruyorlardı.

Grècoerur'e varınca Aramis daha ileri gidemedi. Çok kan kaybetmişti ve her an düşebilirdi. Onu bir hanın kapısında indirdiler. Yanında da kendisine bakması için uşağı Bazin'i bıraktılar. Sonra Amiens'e doğru at sürdüler.

Athos:

- Sekizken ancak dört kişi kaldık, dedi. Buradan Calais'ye varıncaya kadar kılıç çekmem artık.

D'Artagnan:

- İnşallah, diye karşılık verdi.

İki arkadaş atlarını koşabildikleri kadar sürdüler.

Amiens'e vardıkları zaman, vakit gece yarısı olmuştu. Orada Altın Zambak Hanı'na indiler. Hancı cesur görünüşlü bir adamdı. Yolcuları iyi karşılayarak, onlara en güzel iki odayı vereceğini söyledi. Odalardan biri hanın bir yanında, öteki de öbür yanındaydı.

İki arkadaş, aşağıdaki büyük salonda bir arada yatacaklarını söylediler. İki şilte isteyerek, onları yere serdiler ve kapıyı da iyice kapattıktan sonra yattılar. O sırada d'Artagnan'ın uşağı Planchet kapıyı vurdu.

- Grimaud atlara bakacak. Eğer beyefendileri isterlerse ben kapılarının dibinde yatacağım. Böylece başlarına bir şey gelmeyeceğinden emin olacaklar.

- Peki neyin üzerinde yatacaksın sen?

- Samanın üzerinde. Bakın, getirdim işte!

- Gel öyleyse, dedi d'Artagnan. Haklısın. Hancı bana çok nazık göründü.

Athos:

- Ben de öyle düşünüyorum, diye karşılık verdi.

Gece oldukça sakin geçti. Sabahın ikisine doğru kapının açılmaya çalışıldığını duyar gibi oldular. Ama Planchet'in sesi onlara yanıldıklarını bildirdi.

Saat dörtte, avluda büyük bir gürültü işitildi. Planchet

oraya koştı. Grimaud'yu, alnı yarılmış bir durumda atların yanında uzanmış buldular. Atlar dövülmüşe benziyorlardı ve öylesine yorgunlardı ki yola çıkamazlardı. Mousqueton'un atı da bir ayağından yaralanmıştı. Ya at kiralamaları ya da satın almaları gerekiyordu. Athos ve d'Artagnan birbirlerine baktılar. Bir gün içinde amma da aksilik gelmişti başlarına!..

Athos:

- Vakit kaybetmeyelim, diyerek hesaplarını ödemek üzere hana döndü.

D'Artagnan ve Planchet onu kapının yanında beklemeye karar verdiler. Yola çıkmaya hazır iki de güzel at bağlıydı orada.

Athos'u hanın tam dibinde küçük, basık bir odaya soktular. Silahlı iki adam hesap öder gibi yapıyordu. Athos "Kapıda bağlı duran atlar bu bayların olmalı." diye düşündü.

Hancı, Athos'un kendisine uzattığı altın paraları aldı. Onları evirdi, çevirdi, yazı masasına vurup çıkardıkları sesi dinledi. Sonra da paraların sahte olduğunu ve iki silahşoru tutuklatacağını söyleyerek bağırmaya başladı.

Athos:

- Budala, dedi. Kulaklarını keserim senin.

O sırada dışarı çıkmış bulunan iki adam, arkalarında iki kişiyle birlikte dönüp salona girdiler ve ellerinde kılıç Athos'un üzerine atıldılar. Athos olanca gücüyle bağırды:

- Ben yakalandım! Sen git d'Artagnan! Git, dedi ve aynı anda ceplerinden iki silah çıkardı.

D'Artagnan ve Planchet kapıda bekleyen atları çözüp üzerlerine atladılar ve ellerinden geldiği kadar çabuk yola koyuldular. D'Artagnan atını dörtnala sürerken Planchet'ye sordu:

- Athos'a ne oldu dersin?

- Ah bayım, siz de biliyorsunuz ya Mösyö Athos işini her zaman çabuk görür. İki el ateş edildiğini duydum, iki adamın yıkıldığını gördüm. Mösyö Athos da kılıcını çekmişti zaten.

- Yiğit Athos! Onu beşe karşı tek başına bıraktığım için hiç bağışlamayacağım kendimi. Ama öyle yapmam gerekiyordu ve sonra biraz ötede biz de saldırıya uğrayacağız kuşkusuz. İleri Planchet, ileri! Cesur bir adamsın sen.

- Ben bu ülkede doğdum. Bu da bana güç veriyor.

Bir dakika bile dinlenmeden Saint-Omer'e vardılar ve orada da sokakta, bir otelin kapısında ayaküstü bir şeyler atıştırdılar. Artık Calais de görünüyordu. Ama şehre yüz metre kala d'Artagnan'ın atı yorgunluktan yıkıldı. Hayvanı ayağa kaldıramadılar. Burnundan ve gözlerinden kan geliyordu. Geriye Planchet'in atı kalmıştı. Ama onu da yeniden yola sürmek mümkün değildi.

Neyse ki söylediğimiz gibi şehre yüz adım kalmıştı. Hayvanlarını bırakarak limana koştular. Oraya toz toprak içinde kalmış bir centilmenle uşağının tam arkalarından varmışlardı. Adamlar, İngiltere'ye hemen geçip geçemeyeceklerini soruyorlardı.

Yola çıkmaya hazır bir geminin sahibi:

- Bundan daha kolay bir şey yoktu ama bu sabahtan beri kim se gemiye binemiyor, diye karşılık verdi. Kardinal'in emri.

Centilmen cebinden bir kâğıt çıkartarak,

- Benim geçiş iznim var, dedi. İşte bakın!

- Bunun vali tarafından da imzalanması gerekiyor. Gidip dönün. Beklerim sizi.

- Valiyi nerede bulacağım?

- Buradan bir kilometre ötede, kendi yerinde. Şehrin yu-karısındaki büyük evi görüyor musunuz?

Centilmen:

- Pekâlâ, diyerek arkasında uşağıyla birlikte o yana doğru yöneldi.

D'Artagnan ve Planchet de arkalarından gitmişler ve yollarının üzerindeki korulukta onları yakalamışlardı. D'Artagnan yabancıya,

- Bana öyle geliyor ki çok aceleniz var bayım, dedi.

- Gerçekten öyle bayım.

- Kötü bu. Çünkü benim de çok acelem var ve sizden bana bir yardımda bulunmanızı isteyecektim.

- Yardım mı?

- Önce benim geçmeme izin vermenizi.

- Mümkün değil. İki yüz kırk kilometre yol aldım ve kırk sekiz saattir yoldayım. Yarın öğleüzeri Londra'da bulunmam gerekiyor.

- Ben de kırk saattir aynı yoldayım ve yarın sabah saat onda Londra'da olmam gerekiyor.

- İlk olarak ben vardım ve ilk olarak da ben geçeceğim.

- Ben sizden sonra vardım ama sizden önce geçeceğim.

Centilmen:

- Kral'ın hizmeti, dedi.

D'Artagnan:

- Kraliçe'nin hizmeti, diye karşılık verdi.

- Ne istiyorsunuz?

- Yanınızdaki izin kâğıdını istiyorum. Ben de yok çünkü ve bana gerekli.

- Şaka ediyorsunuz!

- Hayır. Eğer onu bana vermezseniz, ben kendim alırım.

- Kafanızı kıracağım sizin küçüğüm. Haydi Lubin, atıl!

D'Artagnan:

- Sen şu Lubin'le uğraş Planchet, diye bağırdı. Ben de efendisiyle hesaplaşayım.

D'Artagnan henüz sözünü bitirmemişti ki Lubin denilen adam yere serilmiş ve Planchet de dizini onun göğsüne bastırmıştı.

İki seryör kılıçlarını çektiler. Bir dakikadan kısa süre içinde d'Artagnan:

- Bu Athos için, bu Porthos için, bu da Aramis için, diyerek üç vuruş birden yapmıştı.

Üçüncü vuruşta centilmen yere serildi. D'Artagnan onu öldü sanmıştı. Geçiş iznini almak için eğildiği sırada kılıcını elinden bırakmayan adam:

- Bu da sizin için, diyerek d'Artagnan'a vurdu.

D'Artagan:

- Bu da benim için, diye haykıarak kılıcını karnına sapladı.

Centilmen elinden kılıcını düşürmüş ve gözleri kapanmıştı. D'Artagnan geçiş kâğıdını aldı. Kâğıt Wards Kontu adına düzenlenmişti. Öldürmek zorunda kaldığı yirmi beş yaşlarındaki bu zavallı gence son bir kez baktıktan sonra Planchet'yle bağırıp duran Lubin'e döndü. Planchet'ye,

- Mendilini şunun ağzına tika, dedi. Öyle işte. Güzel. Şimdi onu şu ağaca bağlayacaksınız. Şuraya, efendisinin yanına... Şimdi de valiye gidiyoruz.

Planchet:

- Ama bana siz yaralanmışsınız gibi geliyor, dedi.

- Önemli değil. Acele yapmamız gereken işlere bakalım. Onu sonra görüşürüz.

Valinin evine varınca d'Artagnan kendisini Wardes Kontu olarak tanıttı. Vali sordu:

- Elinizde Kardinal'den imzalı bir emir var mı?

- Evet efendim. İşte!

- Kardinal Hazretleri birinin İngiltere'ye geçmesine engel olmak istiyor galiba.

- Evet. Londra'ya gitmek üzere üç arkadaşıyla birlikte yola çıkan d'Artagnan diye bir silahşor.

- Onu tanıyor musunuz siz?

- Hem de çok iyi. Yirmi beş yaşlarında, uzun boylu, güzel bir genç. Lubin diye de bir uşağı var.

- Ben onlarla uğraşır ve dört adam ımla Paris'e geri gönderirim.

- Kardinal buna çok memnun olur, inanın ki.

- Dönüşte görecektir misiniz onu?

- Kardinal'i mi? Elbette.

- Onun hizmetinde olduğumu söyleyin kendilerine.

- Merak etmeyin siz.

Bu sözlerden sonra vali geçiş kâğıdını imzalayarak d'Artagnan'a verdi. D'Artagnan valiyi selamladıktan sonra hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldı. Limana gidip geminin sahibini buldu.

Adam:

- Öteki centilmen nerede, diye sorunca d'Artagnan:

- O bugün gitmeyecek, dedi. Ama merak etmeyin siz. Ben onun parasını da ödeyeceğim.

Patron:

- O hâlde yola çıkalım, dedi

Tam vaktinde çıkmışlardı. Gemi denize açıldığı sırada bir top sesi işitildi. Limandan hiçbir gemi çıkamayacaktı artık.

D'Artagnan'ın yarasına bakması için de tam vaktiydi. Yara derin değildi neyse ki. Kılıç bir kaburgaya rastlamıştı. Gömlek kemiğe yapışmış ve kan az akmıştı. Planchet yaraya pansuman yaptı ve artık d'Artagnan'la uğraşmadan bir şiltenin üzerine yatıp uyudu.

Winter Kontesi

Ertesi gün saat onda d'Artagnan, Dover'e vardı. Saat dörtte Londra'ya girdi ve saraya gitti. Dük kendisini hemen kabul etmişti.

- Kraliçe'nin başına bir kötülük gelmedi ya, diye bağırdı.
- Sanmıyorum. Ama tehlikede ve tek başına. Onu siz kurtarabilirsiniz.

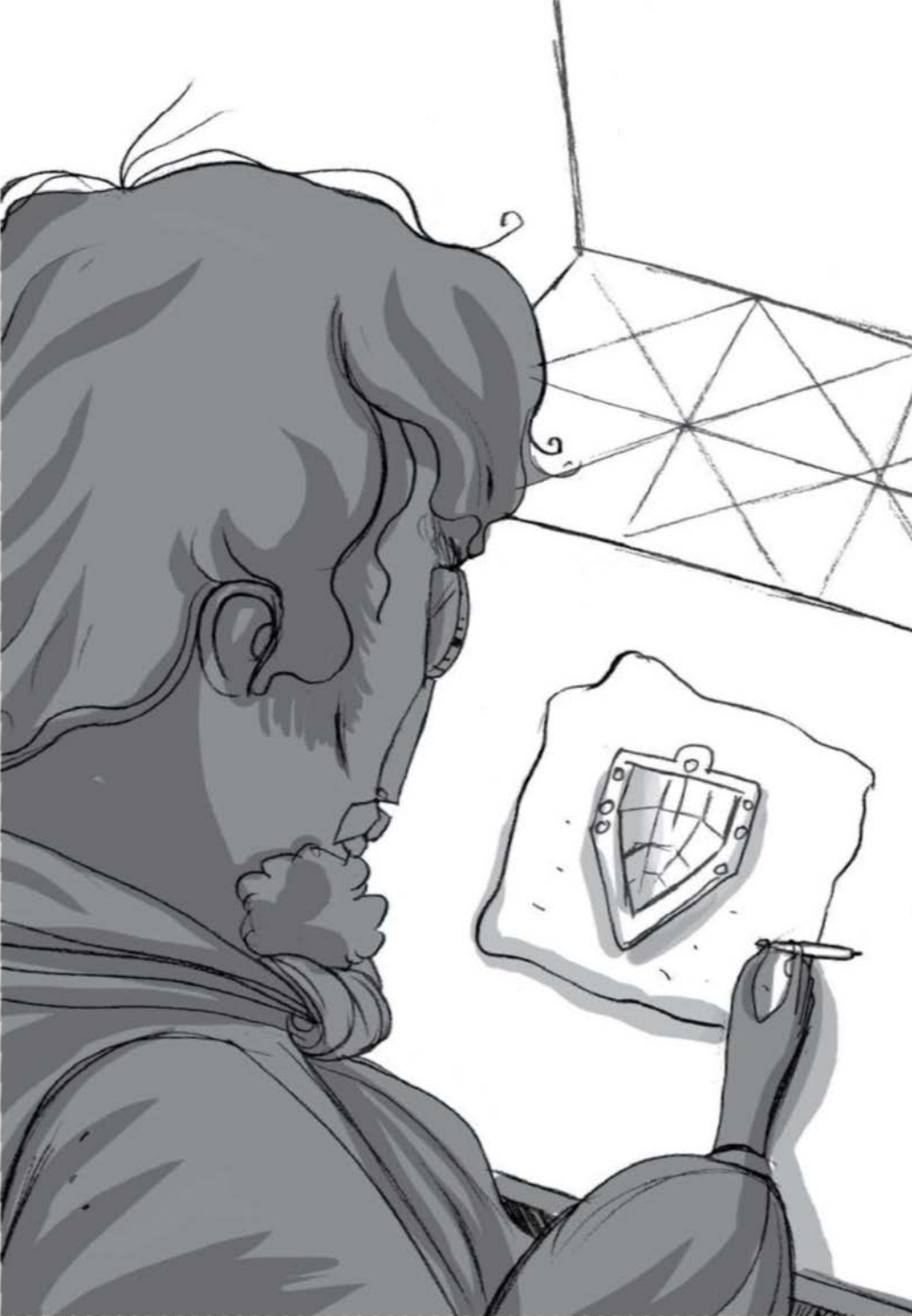
- Ben mi? Nasıl? Konuşun!
- Şu mektubu buyurun!
- Bu mektup... Kimden geliyor bu?
- Kraliçe'den.

Dük mektubu okudu.

Sonra ayağa kalkarak,

- Benimle gelin, dedi.

Dışarı çıktı. O kadar hızlı yürüyordu ki d'Artagnan ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Birlikte birbirinden güzel birçok salondan geçtiler. Sonunda baştan başa ipekle kaplanmış bir

odaya vardılar. İyi aydınlatılmış olan bu odada Anne D'Autriche'in bir portresi duruyordu. Resim Anne D'Autriche'ye o kadar benziyordu ki d'Artagnan Kraliçe'nin konuşacağını sandı ve bir çığlık kopardı.

Portrenin önünde bir kasa vardı. Dük kasayı açtı.

- İşte elmaslar, bakın, dedi. Kraliçe onları bana vermişti. Kraliçe geri alıyor. O nasıl isterse öyle olsun.

Sonra dudaklarını elmaslara değdirdi. Ama birden bir çığlık kopardı.

D'Artagnan:

- Ne var, ne oldu Milort, diye sordu.

- Her şey mahvoldu. İki elmas eksik. Ancak on elmas var burada.

- Lort Hazretleri acaba onları kayıp mı ettiler, yoksa çaldıklarını mı sanıyorlar?

- Onları benden çaldılar. Bunu da Kardinal yaptırmıştır. İşte bakın! Taşlar sökülmüş... Hayır, makasla kesilmiş.

- Taşlar hâlâ hırsızda olabilir mi? Hatırlamaya çalışın.

- Durun! Bu taşları ancak bir kez, Kral'ın sekiz gün önce Windsor'da vermiş olduğu baloda takmıştım. Şimdi hatırlıyorum. Kardinal'in dostu, benimse aylardan beri düşmanım olan güzel Winter Kontesi yanıma gelmişti. Bana gülümsedi, çok yakınımnda konuştu ve birçok kez de bana doğru eğildi. Tamam, tamam... O aldı elmasları!

- Sizin çevrenizde bile Kardinal'in casusları var demek?

- Her tarafta var. Korkunç bir adam bu. Peki bu taşların, Kraliçe'nin eline hangi gün geçmesi gerek?

- Gelecek pazartesi

- Gelecek pazartesi! Daha beş gün var. Bize gerekenden fazla bir zaman... Dük kapıyı açarak seslendi. Patrice! Patrice! Çabuk kuyumcum gelsin. Beş dakika içinde burada olmasını istiyorum!

Biraz sonra kuyumcu içeri girdi. Dük ona,

- Bay O'Reilly! Şu elmasları görüyor musunuz, dedi. Her birinin ne kadar ettiğini söyleyin bana!

- En az bin beş yüz altın.

- Bunların benzeri iki elmas yapmak için kaç gün gerek? Gördüğünüz gibi iki taş eksik.

- Sekiz gün Lort Hazretleri!

- Her biri için üç bin altın vereceğim. Ama bunların bir iki gün içinde elimde olması gerek.

- Lort Hazretleri, dedikleri gün hazır.

- Ama buradan bir şey götürmenize izin veremem. Burada yapın!

- Mümkün değil.

- Bu odada çalışacaksınız ve hepsi bitmeden çıkmayacaksınız. Size gerekli olan ne varsa hepsini getirtin.

Dük'ü tanıyan ve onunla tartışmaya girmenin boşuna olduğunu bilen kuyumcu sordu:

- Karıma haber verebilir miyim hiç değilse?

- Onu görmenize de izin verilecek sevgili O'Reilly. Siz tutklusunuz. Ama zindanınızın size güzel görünmesini istiyorum ve size konuştuğumuzdan bin altın fazla vereceğim.

Dük sonra da d'Artagnan'a,

- İngiltere ikimizin genç dostum, dedi. Ne istiyorsunuz?

- Bir yatak.

İki gün sonra elmaslar hazır. Her bakımdan ötekilerin aynısıydılar. Dük:

- İşte almak için geldiğiniz şeyler, diyerek elmasları d'Artagnan'a verdi.

Genç adam sordu:

- Kutuyu vermeyecek misiniz bana?

- Size ağırlık verir. Sonra bana kalan tek değerli anı o. Kutuyu sakladığımı söylersiniz.

- Pekâlâ! Hoşça kalın!

- Nereden ve nasıl gideceğinizi bilmeden mi yola çıkıyorsunuz? Hiçbir şeyden kuşulanmıyorsunuz gerçekten.

- İngiltere'nin bir ada ve sizin de oranın kralı olduğunuzu unutmuştum.

- Limana gidip le Sund'u soracaksınız. Güzel bir gemidir. Bu mektubu da kaptana verirsiniz. O sizi kimsenin beklemediği küçük bir Fransız limanına çıkarır.

- Hangi liman bu?

- Saint-Valery. Oraya varınca kötü bir hana gireceksiniz. Yanılm anıza imkân yok. Başka han yok çünkü.

- Sonra?

- Hancıyı isteyecek ve ona "Forward" diyeceksiniz.

- Ne demek bu?

- İleri demektir. Bir emir sözüdür. Size bir at verecek ve izleyeceğiniz yolu söyleyecek. Saint-Valery'den Paris'e kadar dört otel ve dört at bekleyecek sizi. Atlar, onları iyi bulacak olursanız arkanızdan gönderilecekler size. Üç arkadaşınızın da onlara ihtiyaçları olacak... Savaşalım diye.

- Anlaştık. Savaştan yararlanmasını bileceğiz. Size söz veriyorum.

- Şimdi elinizi verin delikanlı. Belki yakında savaş alanında karşılaşırız. Ama şimdi birbirimizden iyi dost olarak ayrılıyoruz umarım...

D'Artagnan, Dük'ü selamlayıp limana koştu. Mektubu Sund'un kaptanına verdi.

Ertesi sabah saat dokuzda doğru, gemi Saint-Valery'deydi. D'Artagnan hana inince doğru patrona gitti ve gözlerinin içine bakarak,

- Forward, dedi.

Hancı ona eliyle işaret yaparak avluya açılan bir kapıdan çıktı ve d'Artagnan'ı yola hazır bekleyen bir atın yanına getirdi. Başka bir ihtiyacı olup olmadığını sordu.

D'Artagnan:

- Hangi yolu izleyeceğimi bilmek istiyorum, deyince,

- Buradan Blengy'ye, oradan da Neufchâtel'e gidiniz, dedi.

Neufchâtel'de Altın Sürgü Hanı'na ineceksiniz. Hancıya emir sözlerini söyleyince burada olduğu gibi bir at verecekler size.

- Bir şey ödemem gerekecek mi peki?

- Hepsi ödendi. Haydi, Tanrı yolunuzu açık etsin!

Dört saat sonra Neufchâtel'deydi Saint-Valery'de olduğu gibi orada da kendisi için bir at bekliyordu. Patron genç adama Paris'teki adresini sordu. Genç adam kaldığı yeri söyleyince,

- Rouen yolunu izleyeceksiniz, dedi. Ama şehri sağınıza alacaksınız. Küçük Econis kasabasına gelince oradaki tek ve küçük handa mola vereceksiniz. Sizi orada da buradaki gibi bir at bekleyecek

- Aynı emir sözünü mü söyleyeceğim!

- Evet.

Econis'e kadar her şey yolunda gitti. D'Artagnan, Pontoise'da atını son bir kez değiştirdi. Akşam saat onda da Mösyö de Tréville onu sanki daha o sabah görmüş gibi karşıladı. Yalnız elini her zamankinden daha uzun süre sıktı ve Mösyö des Essart'ın koruyucularının Louvre'de olduklarını, kendisinin de oraya hemen gidebileceğini bildirdi.

Balo

Şehir konağında sekiz günden beri onlarca işçi çalışmaktaydı. Kral ve daha çok da Kardinal tarafından kararlaştırılan büyük balo için hazırlık yapıyorlardı. Bütün Paris şenlikten başka bir şey konuşmuyordu.

Gece yarısı sokaklarda çığlıklar duyuldu. Kral Louvre'dan çıkıyordu. Çevresini giysileri baştan aşağı sıрма işlemeli senyörler kuşatmıştı. Hepsi neşe içindeydi. Yalnızca Kral üzgün görünüyordu.

Kral'dan biraz sonra saray kadınlarının arasında Kraliçe geldi. Onu Kral'ın dans için hazırlandığı odanın yanındaki daireye götürdüler. Kral'ın yanında gelen Kardinal, Kraliçe'nin geldiğini görmüştü. Dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. Kraliçe'nin elmasları yoktu. Kral'ın yanına girdi ve Kral giysilerinin düğmelenmesini bile beklemeden hemen dışarı çıktı. Dosdoğru Kraliçe'nin odasına girerek soğuk bir sesle,

- Madam size vermiş olduğum elmasları niye üzerinize takmadınız? Onları görmekten zevk duyacaktım, diye sordu.

- Takmadım, çünkü bu kadar kişi içinde çalınmasından korktum da ondan, diye karşılık verdi Kraliçe.

- Hatalısınız madam. Ben onları size takasınız diye vermiştim. Tekrarlıyorum, hatalısınız.

Kral'ın sesi yükselmiş ve öfkesi herkesin dikkatini çekmişti. Sessizlik oldu. Herkes ne olduğunu anlamadan bakıyor ve dinliyordu. Sonunda Kraliçe:

- Efendim, eğer istiyorsanız onları Louvre'den getirtebilirim, orada bulunuyorlar, dedi.

- Getirtiniz madam getirtiniz. Hem de en çabuk biçimde. Bir saat sonra dans başlayacak.

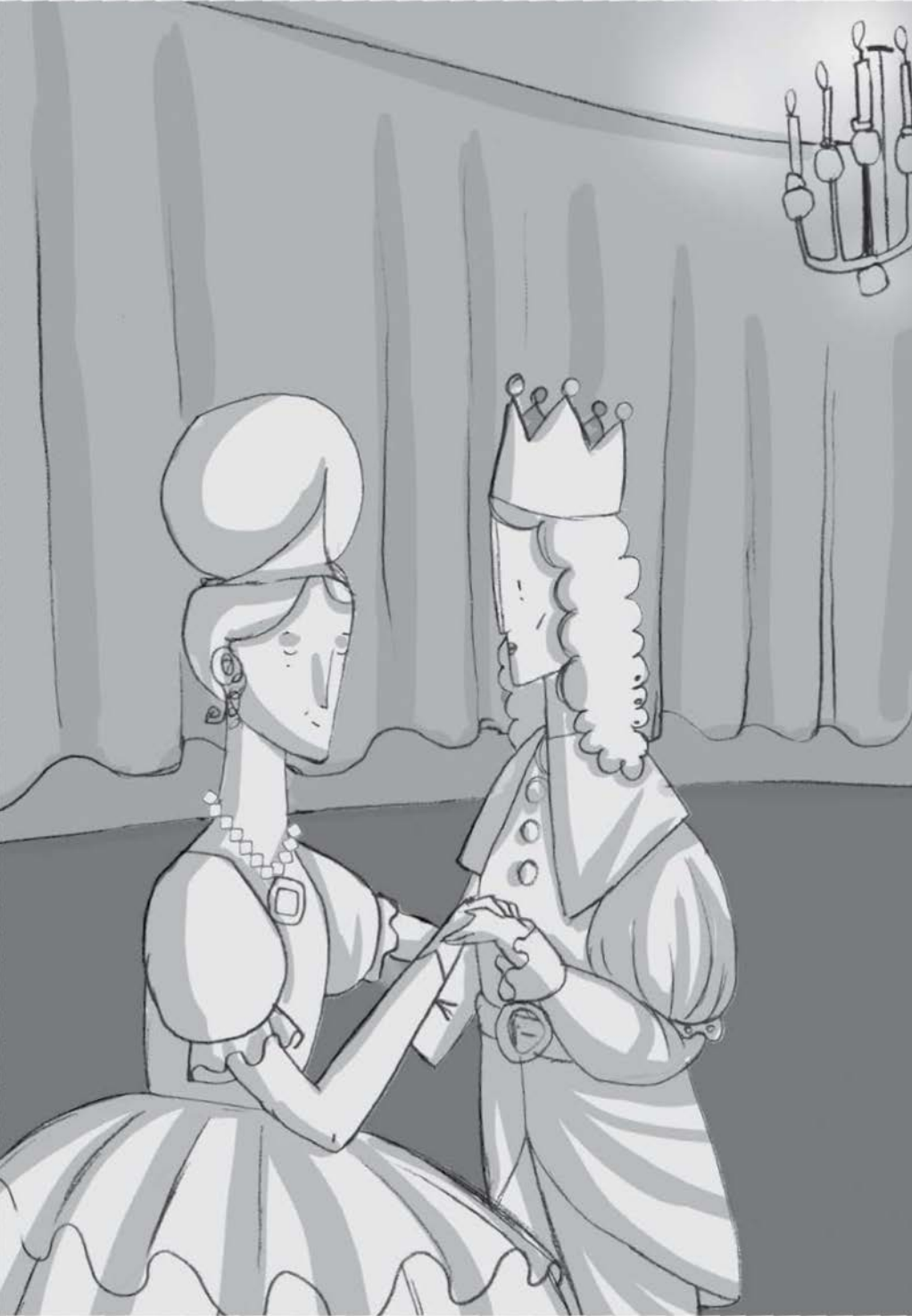
Kral bu sözden sonra dairesine girdi. Hazırlığını bitirince Kardinal yanına gelerek ona bir kutu verdi. Kral kutuyu açtı. İki elmas gördü.

- Bu ne demek oluyor, diye sordu.

- Hiçbir şey! Yalnız Kraliçe elmaslarını takarsa ki buna da emin olunamaz, onları sayınız efendim. Ancak on tane görürseniz bu ikisini sorunuz kendilerinden!

Kral, Kardinal'e baktı. Bir soru soracaktı ama vakti yoktu. Aynı anda Kraliçe balo için hazırlanan salona girdi. Elmaslarını takınmıştı. O kadar güzeldi ki herkes bir çığlık kopardı. Kral da gülümseyerek ilerledi.

Dans başlamıştı. Kral, Kraliçe'nin karşısındaydı ve önünden

her geçişte elmasları saymaya çalışıyordu. Uzaktan Kardinal de onları seyretmekteydi. Dişlerini sıkışmış, ayakta duruyordu. Bir saat boyunca dans edenler, gittiler, geldiler, ilerlediler, gerilediler, selamlaştılar. Sonunda müzik durdu, erkekler kadınları yerlerine götürdüler. Kral, Kraliçe'ye doğru eğilerek,

- Bu elmasları taktığınız için size teşekkür ederim madam, dedi. Ama ben size on iki elmas vermiştim. İkisi eksik. Ben de size onları getirdim.

Bu sözleri söyledikten sonra Kardinal'in vermiş olduğu elmasları uzattı. Kraliçe berrak bir sesle,

- Nasıl olur efendim, dedi. Siz bana başka iki elmas daha veriyorsunuz. Ama o zaman on dört olacak. Buyurun, kendiniz sayın!

Kral eğilerek saydı. Kraliçe'nin omuzunda on iki elmas vardı. İki tane de kendi elindeydi. Kral, Kardinal'e sordu:

- Ne demek oluyor bu?

- Hiçbir şey, diye karşılık verdi Kardinal. Majestelerine ben de elmas sunmak istiyordum ama bunu kendim yapmaya cesaret edememiştim.

Kraliçe:

- Ben de bütün kalbimle teşekkür ederim, dedi. Bu iki elmas eminim ki öbür on iki elmasın değerindedir.

Kraliçe, Kral ve Kardinal'i selamladı ve sonuncu dansı beklemek üzere odasına çekildi.

D'Artagnan uzaktan bakmaktaydı. Tam gidiyordu ki omu-

zuna bir isinin dokunduğunu duydu. Döndü, genç bir kadın ona kendisini izlemesini işaret ediyordu. Bu genç kadın yüzünü bir örtüyle gizlemişti. Yalnızca gözleri görünüyordu. Ama d'Artagnan, Madam Bonacieux'ı hemen tanıdı. Onu, mücevherleri teslim etmek için birkaç dakika görebilmişti ve yüreği küt küt atmaktaydı. Kadını izledi.

Madam Bonacieux, genç adamı bir odaya getirdi. Oradan da bir başkasına götürdü. Nihayet bir iki dakikalık bir yürüyüşten sonra parmağı ağzında, bir kapıyı açtı ve d'Artagnan'a küçük, karanlık bir odaya girmesini işaret etti. Sonra onu, odayı ikiye ayıran bir perdenin arkasına itti. Genç adama alçak sesle orada kalmasını söyleyerek kayboldu.

D'Artagnan kendi kendisine nerede olduğunu soruyordu. Ama biraz sonra tam karşısında kadınların bir başka kadınla konuştuklarını ve birçok kez majeste sözünü tekrarladıklarını duydu. Kendisini tam da Kraliçe'nin dinlendiği odaya getirdiklerini anladı. Uzun süre bekledi.

Kraliçe neşeli ve mutlu görünüyordu. Bu da çevresini kuşatan ve uzun süredir onun üzgün olduğunu bilen kadınları şaşırtmışa benziyordu. D'Artagnan, Kraliçe'nin gidip geldiğini duydu. Birden uzun bir el ve güzel bir kol perdenin arasından uzandı. D'Artagnan dizleri üzerine çökerek bu eli aldı ve dudaklarını değdirdi. Parmağına bir yüzük geçirilmiş, sonra da el geri çekilmişti. D'Artagnan yalnız kalmıştı. Madam Bonacieux döndü.

D'Artagnan:

- Hele şükür geldiniz, diye bağırdı.

Genç kadın elini d'Artagnan'ın dudaklarına koyarak,

- Susunuz, dedi. Susun ve geldiğiniz yerden gidin.

- Peki sizi ne zaman ve nerede göreceğim bir daha?

- Size bunu Mösyö de Tréville'in yanında bildireceğim.

Onun yanında kalın ve bana inanın. Bu sizin için daha güvenli olur. Haydi gidin!

Bu sözlerden sonra kapıyı açarak d'Artagnan'ı odadan dışarı itti ve parmağıyla bir öpücük gönderdi.

"Beni seviyor," diye düşündü d'Artagnan. "Kardinal'den korkum yok artık."

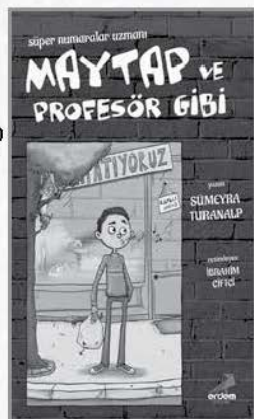
MAYTAP VE PROFESÖR GİBİ

Süper numaralar uzmanı....

Herkesin uzman olduğu bir konu vardır. Maytap da süper numaralar uzmanıdır.

Maytap, son süper numarasıyla çok sevdiği öğretmeni Pekşirin Hanım'ın gözünden düşer. Bu yetmezmiş gibi okuldan eve dönerken başına bir de saksı düşer. İşte bütün macera böyle başlar.

Maytap'ın Profesör Gibi'yle tanışması, Haylambazlar Okulunda yaşadığı maceralar, süper numaralar uzmanı seçilmesi ve daha neler neler...

Sümeyra Turanalp

İbrahim Çiftçi

112 sayfa • 12,5x21 cm

9+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

SAKLI İZLER KULÜBÜ

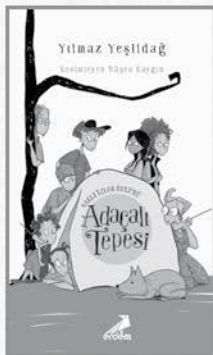
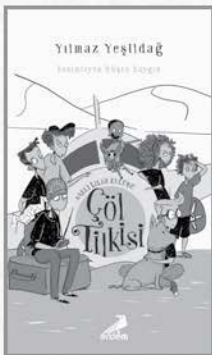
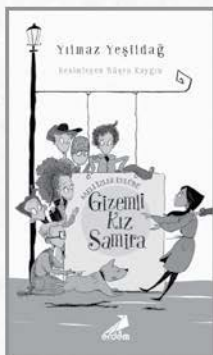
Saklı İzler Kulübü'nün üyesi olmaya ne dersiniz?

Gülcan ve arkadaşları Saklı İzler Kulübü'nün maceraperest üyeleridir. Birlikte maceralara atılır, karmaşık zor olayları çözerler.

Bu kitaplarda hem dostluğun sıcaklığını hem de sürükleyici bir maceranın heyecanını bulacaksınız.

3
kitap

 Yılmaz Yeşiladağ

 Büşra Kaygın

 160 sayfa • 12,5x21 cm

 11+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

erdem
çocuk

KÜÇÜK OK

Küçük Ok'un akıllara zarar maceraları....

UYUZ İNEK NASIL BOĞA OLUR?

Baturcan kazık çakmak isterken Cüce Han'ın ak çadını kara çadıra döndürür. Ceza olarak obadan kovulup adı geri alınır. Küçük Ok ve Ceren, Baturcan'ın adını geri alması için bir plan hazırlarlar. Baturcan, bu planı uygulayıp boğa güreşinde kahramanlığını gösterebilecek mi? Kötü kalpli Çin Veziri Zing'in gönderdiği korkunç Karaboğa ile baş edebilecek mi?

TEPIK OYUNU

Küçük Ok'un attığı Büyük Han damgalı top, Çin Sarayı'na kaçınca yeni bir macera başlar.

Topun geri alınması için barışçıl bir yol aranır. Tumar Han'ın emriyle Çin Hükümdarlığı ile bir tepik oyunu karşılaşması düzenlenir. Ödül ise damgalı toptur. Bir yanda Küçük Ok ve arkadaşları bir yanda ise Çinli profesyonel oyuncular... Bir savaş oyununa dönen bu karşılaşmayı Küçük Ok ve arkadaşları kazanıp damgalı topu geri alabilecek mi? Yoksa kendilerini yeni bir maceranın içinde mi bulacaklar?

KUYRUKSUZ AT

Geleneksel Bozkır at yarışları hem Cüce Han hem de Çin veziri Zing için çok önemlidir. Cüce Han'ın bu yarış için aldığı özel atın Kuyruğu Çinliler tarafından kesilir, törelere göre at obadan atılır. Kaşka adını verdiği bu atla yarışmaya katılmak isteyen Küçük Ok, bu duruma nasıl bir çözüm bulacak? Bu zorlu mücadeleyi kim kazanacak? Kaşka intikamını nasıl alacak?

Safak Tavkul

Safak Tavkul - Ahmet Kaya

112 sayfa • 15x21 cm

12+ Yaş

ordemyayinlari.com.tr

Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde

Alexandre Dumas

Krallık Muhafız Birliği silahşorlarından Athos, Porthos, Aramis ve d'Artagnan, Kraliçe'ye tuzak kuran Kardinal'e karşı heyecan ve macera dolu bir mücadeleye girerler.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20.000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-118-9

9 789755 011189

f/erdemcocukkitaplari

/erdemcocuk

/erdemyayingrubu

